

Editorial

Ο Αη Βασίλης δεν πέρασε φέτος από τη Γάζα...

Τα Χριστούγεννα αποτελούν για όλους μας την ομορφότερη γιορτή του χρόνου, την οποία και προσμένουμε πάντοτε με μεγάλη χαρά, ανεξαρτήτως των θρησκευτικών μας πεποιθήσεων. Όμως αυτή η περίοδος του έτους, έχει αναμφίβολα ξεχωριστή σημασία περισσότερο για τα παιδιά, καθώς κρύβει μια μαγεία που κυριεύει την ψυχή τους. Ένας από τους βασικότερους ίσως λόγους που τα παιδιά ανυπομονούν για τα Χριστούγεννα, είναι τα δώρα που θα λάβουν από γονείς, συγγενείς και από τον Άγιο Βασίλη φυσικά.

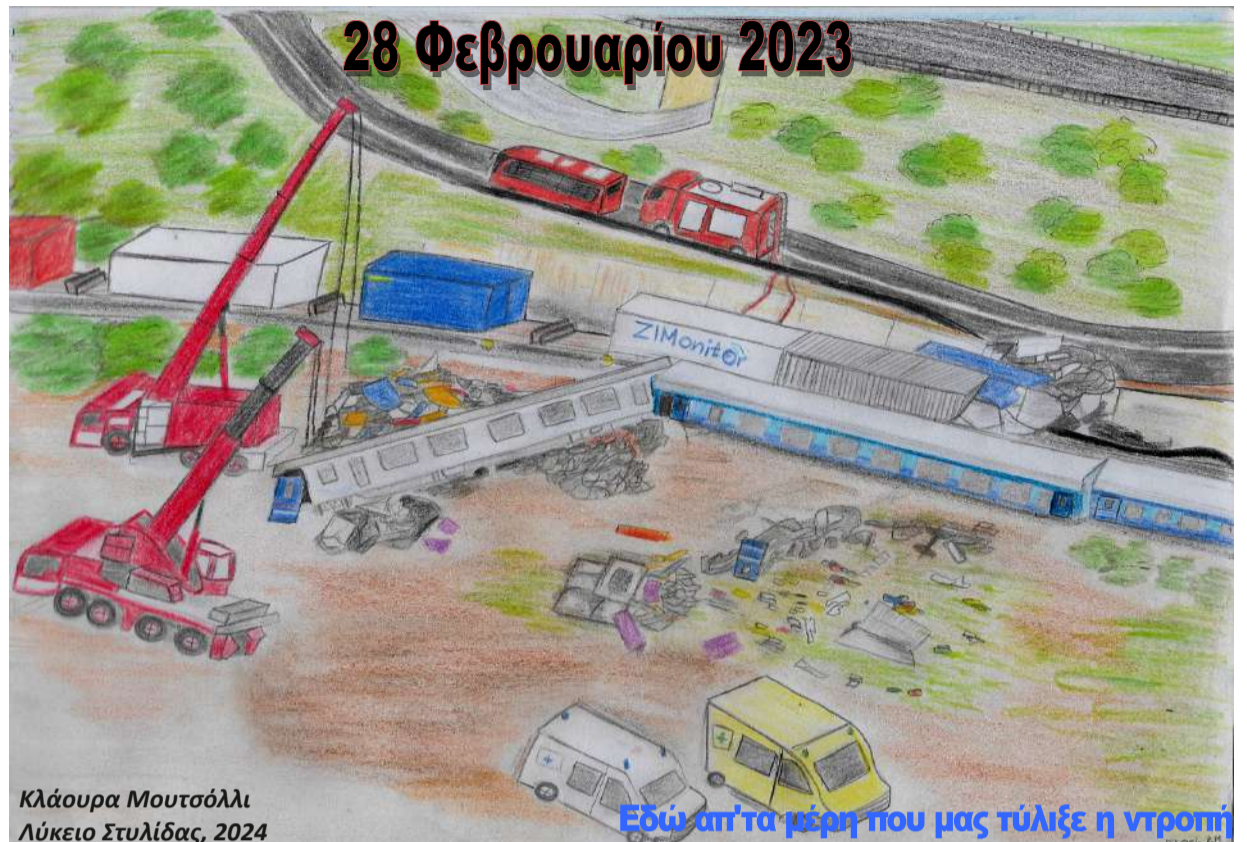
Δυστυχώς, όμως για τα παιδιά στη Γάζα της Παλαιστίνης δεν έφθασαν ποτέ τα Χριστούγεννα. Για την ακρίβεια τα 6000 παιδιά που δολοφονήθηκαν από τον Ισραηλινό στρατό δεν πρόκειται να ζήσουν ξανά τη μαγεία των Χριστουγέννων, της ευτυχίας, της ζωής δηλαδή την αίσθηση της νεανικής ζωτικότητας. Τα παιδιά αυτά χτυπήθηκαν από αεροπορικές επιδρομές, εγκλωβίστηκαν κάτω από τα συντρίμμια κτιρίων, ακρωτηριάστηκαν από ρουκέτες που εξαπέλυσε ο ισραηλινός στρατός μετά την πρωτοφανή επίθεση της Χαμάς στις 7 Οκτωβρίου, η οποία και σηματοδότησε την έναρξη αυτής της σύγκρουσης. Έτσι, συμπεραίνουμε ότι τα παιδιά της Γάζας έλαβαν ως μοναδικό «δώρο» καταστροφικές βόμβες και όχι από τον Άγιο Βασίλη.

Δεν πρέπει, επιπλέον, να λησμονούμε ότι τα τελευταία 15 χρόνια, τα παιδιά στη Γάζα ζουν υπό το καθεστώς φόβου και συνεχούς αστάθειας. Έχουν βιώσει ήδη 5 μεγάλους πολέμους από το 2008 και πρακτικά, εκείνα που έχουν ηλικία τώρα 17 ετών έχουν περάσει το μεγαλύτερο διάστημα του βίου τους εν μέσω εχθροπραξιών.

Αυτή η οδυνηρή κατάσταση μάς διδάσκει το σπουδαιότερο μάθημα: να ήμαστε ευγνώμονες γι' αυτά που μας έχουν δοθεί: ένα ζεστό σπιτικό, μια στοργική οικογένεια και πάνω απ' όλα το δικαίωμα στην ζωή και την ελευθερία. Το δικαίωμα να οικοδομήσουμε το μέλλον μας με τη στήριξη των αγαπημένων μας. Με αυτά τα προνόμια δε θα έπρεπε να ζητούμε επιπλέον δώρα για τα Χριστούγεννα.

Όλοι πρέπει να προβληματιστούμε και να προσευχηθούμε για το μέλλον του λαού της Γάζας. Ως πότε θα υποβάλλονται τα παιδιά αυτά σε μια κόλαση; Ως πότε θα σκοτώνεται άμαχος πληθυσμός; Ως πότε οι κυβερνήσεις θα παραμένουν άπραγες και παθητικές; Πότε θα μπορέσουν αυτά τα παιδιά επιτέλους να ζήσουν τη μαγεία των Χριστουγέννων; Πότε θα επανακτήσουν τα βασικά δικαιώματά τους; Τέλος, πότε θα παύσουν οι ισχυροί του πλανήτη να σκοτώνουν την ελπίδα αυτού του κόσμου;

Γεωργία Παπαϊωάννου
ΓΕ.Λ Αταλάντης

Κλάουρα Μουτσόλλι
Λύκειο Στυλίδας, 2024

Εδώ απ'τα μέρη που μας τύλιξε η ντροπή
κι από το πέρασμα της σιωπηλής σκιάς,
απ'τα όνειρά μας όσα δεν είχανε κλαπεί
ίσως τα πιο όμορφα χαθήκανε με σας.
Εδώ παιδιά μου που φώλιασε η σιωπή,
να μην προλάβουμε να ντυθούμε γιορτινά
αν δεν ξεπλύνουμε τελείως την ντροπή
να το θυμάστε σαν ανταμώσουμε ξανά.

Πες στους δικούς μου

Ότι θ'αργήσω απόψε

ένα θα γίνω με τις ράγες και τους καπνούς

Το τελευταίο εισιτήριο κόψε

Γ'αυτό το τρένο που θα αγγίξει τους ουραμούς

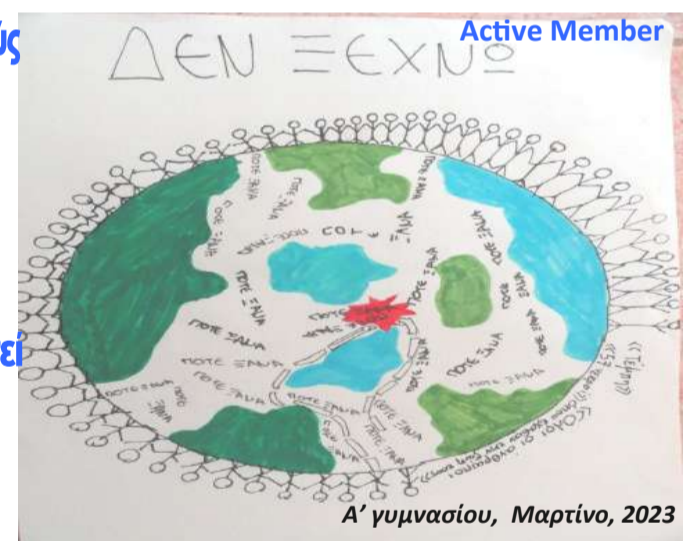
Την κάνω φίλε μου, σαλπάρω απόψε

Σε δρομολόγια δίχως επιστροφή

Τον σεβασμό σου στην μνήμη μας δώσε

Το έγκλημά τους μην αφήσεις να ξεχαστεί

Κοινοί Θνητοί

Α' γυμνασίου, Μαρτίνο, 2023

Ιδιωτικά Πανεπιστήμια: Πρόκληση ή απειλή για τη δημόσια εκπαίδευση;

Πολλές διαφωνίες έχουν ανακύψει το τελευταίο διάστημα στους κόλπους της εκπαιδευτικής κοινότητας με αφορμή το νομοσχέδιο της κυβέρνησης το οποίο προβλέπει την ίδρυση ιδιωτικών – μη κερδοσκοπικών Πανεπιστημίων. Παρά τη ρητή συνταγματική απαγόρευση του περιφνημου άρθρου 16, η κυβέρνηση φαίνεται πως έχει βρει τον τρόπο να παρακάμψει το Σύνταγμα και να νομοθετήσει υπέρ των ιδιωτικών Πανεπιστημίων.

Είναι σκόπιμο στο σημείο αυτό να σταχυολογήσουμε τα επιχειρήματα της κάθε πλευράς ώστε να έχουμε μια ολοκληρωμένη εικόνα για το θέμα. Ας ξεκινήσουμε από την κυβερνητική ρητορική. Η κυβέρνηση θεωρεί αναχρονιστικό το άρθρο 16 του Συντάγματος και «ιδεοληψίες» των κομμάτων της αριστεράς τη διαχρονική τους άρνηση στην ίδρυση Τριτοβάθμιων ιδιωτικών Ιδρυμάτων. Υποστηρίζει, επίσης, ότι η ίδρυση μη κρατικών Πανεπιστημίων θα αυξήσει τον ανταγωνισμό ο οποίος θα ευνοήσει το επίπεδο σπουδών και στα δημόσια Πανεπιστήμια.

Το πιο ισχυρό όμως επιχειρήμα της στηρίζεται στο γεγονός ότι η Ελλάδα είναι από τις λίγες χώρες του Δυτικού κόσμου που δεν παρέχει τη δυνατότητα στη νεολαία της να φοιτήσει σε ιδιωτικές σχολές Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Από την πραγματικότητα αυτή, υποστηρίζουν οι κυβερνητικοί παράγοντες, προκαλείται και το τεράστιο ρεύμα Ελλήνων φοιτητών προς το εξωτερικό, που αγγίζει τους 40.000 φοιτητές, αλλά και το 60% των Ελλήνων Πανεπιστημιακών που διδάσκουν σε ιδιωτικά Πανεπιστήμια του εξωτερικού.

Ο αντίλογος στα επιχειρήματα αυτά έρχεται κυρίως από την εκπαιδευτική κοινότητα (φοιτητές, μαθητές, πανεπιστημιακούς). Οι υπέρμαχοι της δημόσιας δωρεάν παιδείας αντιτείνουν στο επιχειρήμα περί βελτίωσης του επιπέδου των δημόσιων Πανεπιστημίων λόγω του ανταγωνισμού με τα ιδιωτικά, πως ο ανταγωνισμός δεν έχει λειτουργήσει ως σήμερα ευνοϊκά και σε πολλούς άλλους τομείς.

Συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Κλάουρα Μουτσόλλι
Λύκειο Στυλίδας, 2024

Συνέχεια από σελ. 1

Για παράδειγμα, γιατί, ενώ ο ανταγωνισμός με τα ιδιωτικά δεν αναβάθμισε τα δημόσια σχολεία, αναμένουμε να συμβεί αυτό στο χώρο της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης;

Έγκριτοι πανεπιστημιακοί λειτουργοί, εξάλλου, που έχουν σπουδάσει και διδάξει στο εξωτερικό και γνωρίζουν την κατάσταση εκεί, απαντώντας στο επιχείρημα ότι μόνο η Ελλάδα έχει την παγκόσμια πρωτοτυπία της απουσίας μη κρατικών Πανεπιστημίων, επισημαίνουν ότι στην ουσία τα αξιόλογα ιδιωτικά Πανεπιστημιακά Ιδρύματα στη Δύση είναι πολύ λίγα – μετρημένα στα δάχτυλα της μιας παλάμης. Στη συντριπτική τους πλειοψηφία τα υπόλοιπα είναι απαξιωμένα, με λίγους φοιτητές, με χαμηλό επίπεδο σπουδών το οποίο δεν μπορούν να αναβαθμίσουν, και γι' αυτό αδυνατούν να συγκριθούν με τα δημόσια. Τέλος, πολλά Πανεπιστήμια κατηγορούνται για αδιαφανείς διαδικασίες επιλογής φοιτητών, για οικονομικά και άλλα σκάνδαλα. Αυτά τα Ιδρύματα στην τελική είτε κλείνουν από μόνα τους είτε από τις αρχές του κράτους στο

οποίο βρίσκονται.

Φοιτητές πάντως και μαθητές επισημαίνουν την υποκρισία της κυβέρνησης όταν υποστηρίζει ότι ενδιαφέρεται για τους χιλιάδες φοιτητές οι οποίοι φεύγουν για το εξωτερικό για να σπουδάσουν, όταν είναι η ίδια κυβέρνηση που θέσπισε την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής (Ε.Β.Ε.) εξαιτίας της οποίας πολλοί νέοι μένουν εκτός Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων. Επομένως, είναι και το «χέρι» της κυβέρνησης που «οπλίζει» το τεράστιο ρεύμα φυγής των Ελλήνων φοιτητών προς το εξωτερικό. Επιπλέον, μαθητές και φοιτητές εντοπίζουν και την αντίφαση που προκύπτει από τη δικαιολογία της αριστείας που πρόβαλε το Υπουργείο Παιδείας προκειμένου να νομοθετήσει την Ε.Β.Ε. Δηλαδή οι μαθητές αυτοί δεν είναι κατάλληλοι να γίνουν φοιτητές των δημόσιων Πανεπιστημίων αλλά είναι κατάλληλοι για φοιτητές των ιδιωτικών;

Τέλος, πολλοί ανησυχούν για την οικονομική κατάσταση των φοιτητών μας οι οποίοι θα αναγκάζονται να σπουδάζουν σε ιδιωτικά Πανεπιστήμια. Τα στοιχεία από το εξωτερικό δεν είναι ενθαρρυντικά. Για παράδειγμα, οι Αμερικανοί φοιτητές

για να σπουδάσουν λαμβάνουν στη συντριπτική τους πλειοψηφία δυσβάστακτα δάνεια. Ο συνολικός δανεισμός για σπουδές στην ανώτατη εκπαίδευση στις ΗΠΑ σήμερα φτάνει το 1,4 τρισ. δολάρια. Επίσης, τα στοιχεία λένε πως ο μέσος Αμερικανός που τελειώνει το πρώτο του πτυχίο στις ΗΠΑ χρωστά γύρω στα 30.000 δολάρια. Ο μέσος απόφοιτος ιατρικής σχολής στις ΗΠΑ είναι χρεωμένος περίπου 190.000 δολάρια!

Το αξιοσημείωτο και ελπιδοφόρο, πάντως, είναι πως η μαθητιώσα και φοιτητιώσα νεολαία φαίνεται να βγαίνει από την αδράνεια στην οποία είχε περιέλθει κατά την δεκαετία της οικονομικής και υγειονομικής κρίσης και να αντιδρά μαζικά, οργανωμένα και συλλογικά. Οι φοιτητές, λοιπόν, απαντούν με συλλαλητήρια, αποχή και καταλήψεις σχολών δείχνοντας δυναμικά την αντίθεσή τους, ενώ από κοντά στηρίζουν τον αγώνα τους και οι μαθητές πολλών σχολείων. Η αφύπνιση του κινήματος αυτού μετά από περίπου μια δεκαετία δεν πρέπει να μας αφήνει αδιάφορους και μας δείχνει το δρόμο...

Αιπόλος

Οπαδική βία

Το πρόβλημα της βίας ανάμεσα στους οπαδούς των ομάδων, είναι ένα θέμα που απασχολεί διαχρονικά την κοινωνία. Είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον ο τρόπος με τον οποίο οι οπαδοί γίνονται ένα με την εκάστοτε ομάδα και παθιάζονται ακολουθώντας την σε οποιαδήποτε ενέργειά της. Αυτό παρόλα αυτά, προκαλεί αρνητικές συνέπειες σε αρκετές περιπτώσεις, καθώς οι οπαδοί όλων των ηλικιών καταφεύγουν σε επιθετικές και βίαιες πράξεις. Είναι σημαντικό να κατανοηθεί από όλους τους εμπλεκόμενους και κυρίως από την πολιτεία ότι φυσικά είναι καλή η αντιμετώπιση, καλύτερη, όμως, είναι η πρόληψη.

Ποια είναι όμως η πρόληψη που θα μπορούσε να αποφέρει καλύτερα αποτελέσματα; Σίγουρα δεν εννοούμε τη βραχυπρόθεσμη πρόληψη, με αστυνομικά μέτρα, τα οποία, φυσικά, πάντα θα πρέπει να υπάρχουν και να εφαρμόζονται, καθότι οι κοινωνίες των ανθρώπων δεν είναι κοινωνίες αγγέλων. Εννοούμε την πρόληψη με μακροπρόθεσμο ορίζοντα. Τέτοιου είδους πρόληψη είναι η καθιέρωση του μαθήματος της Αθλητικής Παιδείας στα σχολεία. Η διαπαιδαγώγηση των παιδιών είναι υπόθεση πολλών. Τον βασικό ρόλο έχουν η οικογένεια και το σχολείο. Γι' αυτό και η Αθλητική Παιδεία μπορεί να φέρει σημαντικά αποτελέσματα στο πέρασμα του χρόνου. Αν ποτέ καθιερωθεί ως μάθημα, η πρώτη γενιά των φιλάθλων θ' αποφοιτήσει σε 12 χρόνια από το έτος εισαγωγής της Αθλητικής Παιδείας στα σχολεία. Έτσι τα παιδιά αυτά θα έχουν πάρει υγιείς βάσεις από το σχολείο και, πιθανόν, θ' αρχίσει να χτίζεται σχετικά γρήγορα η κοινωνία των σωστών οπαδών.

Άρης Μπούτσικας
ΓΕ.Λ Αταλάντης

Βία στα θρανία: μια σύγχρονη επιδημία

Τα τελευταία χρόνια φαίνεται πως η κοινωνία της γνώσης μετατρέπεται σε κοινωνία της απόγνωσης, αφού σταδιακά ρέπει προς τον αμοραλισμό. Ο ασκός του Αιόλου έχει ανοίξει και πλέον πλήττει και το σχολείο. Ο σχολικός εκφοβισμός απασχολεί καθημερινά την επικαιρότητα, προβληματίζει γονείς, εκπαιδευτικούς και ειδικούς και στιγματίζει τόσο τους εμπλεκόμενους με το φαινόμενο όσο και την πολιτεία γενικότερα.

Είναι γεγονός ότι υπάρχει ένα σύνολο αιτιών που πυροδοτούν το θλιβερό αυτό φαινόμενο. Αδιαμφισβήτητα, η αδυναμία της οικογένειας να μεταγγίσει αγάπη, στοργή και θαλπωρή δημιουργεί συναισθηματικά κενά στο παιδί – θύτη με αποτέλεσμα αυτό να αναζητεί την προσοχή καταφεύγοντας σε αντικοινωνικές συμπεριφορές. Ταυτόχρονα, το σχολείο στοχεύοντας σε μια τυποποιημένη μάθηση

περιθωριοποιεί την ανθρωποκεντρική παιδεία παραγκωνίζοντας με αυτό τον τρόπο το ουμανιστικό πνεύμα και τις ηθικές αξίες. Ο ατομικισμός και ο ανταγωνισμός στο σχολικό περιβάλλον καλλιεργούν τη βαθμοθηρία προωθώντας κατά κάποιο τρόπο την αρχή «Homo Homini Lupus» με συνέπεια η ζήλεια και ο φθόνος να αντικαθιστούν την αλληλεγγύη μεταξύ των μαθητών επιτείνοντας τις μεταξύ τους διαφωνίες και συγκρούσεις. Στα περιστατικά, μάλιστα, του σχολικού εκφοβισμού η σιωπή των αμέτοχων παρατηρητών έμμεσα επικροτεί το θύτη, ο οποίος τελικά αποκτά «ηθικούς συνεργούς». Την ίδια στιγμή, η τεχνολογική έκρηξη και η άμετρη χρήση των διαδικτυακών μέσων προκαλούν εθισμό και δημιουργούν στους νέους μια εικονική πραγματικότητα. Έτσι, η ψευδαίσθηση των πλασματικών φίλων προωθεί τις επιθεμικές σχέσεις και φέρνει το παιδί ένα βήμα πιο κοντά στην μοναξιά οδηγώντας το σε παραβατικές συμπεριφορές. Παράλληλα, η θεοποίηση της βίας από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και η ανεκτική αντιμετώπισή της δικαιολογεί τη συμπεριφορά των θυτών και προάγει την ατιμωρησία. Είναι αλήθεια ότι τα λανθασμένα πρότυπα και η προβολή της εγκληματικότητας ως φυσιολογικό μέρος της καθημερινότητας οξύνουν ακόμη περισσότερο τη βία των ανηλίκων.

«Το θύμα νιώθει πως όποιο

και αν γυρίσει το κεφάλι του ο κόσμος το πληγώνει». Η στενοχώρια, η λύπη και η απογοήτευση κυριεύουν τον ψυχισμό του, καθώς αισθάνεται ανίκανο να αντισταθεί στο πρόβλημα. Ο χλευασμός εναντίον του γίνεται το έρεισμα της χαμηλής του αυτοπεποίθησης και αυτοεκτίμησης. Το αθώο παιδί αισθάνεται ενοχές με αποτέλεσμα να κλονίζεται η ψυχική του υγεία. Κατευθύνεται σταδιακά στην απομόνωση και στην εσωστρέφεια, οδηγούμενο στον πεσιμισμό. Αποκτά λανθασμένη αυτοεικόνα, υπόκειται σε αδυναμία αντικειμενικής κρίσης και εθελούσια απομακρύνεται από το κοινωνικό σύνολο. Το σχολείο συνιστά εχθρό και όχι σύμμαχο της εξέλιξής του. Ο φόβος που το διακατέχει, τροφοδοτεί το μίσος, την έχθρα και την αντιπαλότητα για τον πλησίον του, ενισχύοντας έτσι την συμπεριφορά του θύτη. Κλείνοντας, αξ σημειωθεί πως ο ψυχικός του μαρasmus το προσανατολίζει στην παραίτηση και συχνά στην κατάθλιψη ή και στην αυτοκαταστροφή.

Η ψυχοφθόρα αυτή κατάσταση αντικατοπτρίζει μια κοινωνία με αρνητικό πρόσημο. Επιτακτική είναι η άμεση και συντονισμένη παρέμβαση των φορέων αγωγής, ώστε να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά η νεανική βία. Ας μην ξεχνάμε ότι όσο ανεχόμαστε και συνηθίζουμε το τέρας τόσο περισσότερο του μοιάζουμε.

Κωνσταντίνα Αποστόλου(Β1)
Βασιλική Τρίγκα (Γ2)
ΓΕ.Λ Στυλίδας

Η «μεταμόρφωση» των Ελληνόπουλων σε αποδημητικά πουλιά

Ζούμε στην εποχή που οι περισσότεροι νέοι καταφεύγουν στο εξωτερικό αναζητώντας ένα καλύτερο μέλλον γιατί νιώθουν ότι η ίδια τους η πατρίδα τους εκτοπίζει. Το φαινόμενο είναι γνωστό με τον όρο brain drain.

Οι γονείς στενοχωριούνται αλλά παράλληλα οργίζονται κιόλας που τα παιδιά τους μεταναστεύουν για να βρουν περισσότερες και καλύτερες επαγγελματικές ευκαιρίες. Όμως η επιλογή της μετανάστευσης είναι γι' αυτά η μοναδική λύση καθώς η χώρα μας δεν τους δίνει τη δυνατότητα να εργαστούν στον τομέα που ειδικεύονται και να βρουν μία απασχόληση που να τους αποφέρει έσοδα για να μπορούν να αντεπεξέρχονται στις καθημερινές τους ανάγκες.

Αντί να προσπαθούμε να αναβαθμίσουμε τον τόπο μας για να εξελιχθεί αυτή η χώρα και κατά συνέπεια και οι πολίτες της, εξανεμίζεται κάθε ίχνος προοπτικής για επαγγελματική αποκατάσταση. Ύστερα, πολλοί είναι αυτοί που απορούν: γιατί η σημερινή νεολαία καταφεύγει στην επιλογή της εστιασμένης αναχώρησης προς το εξωτερικό; Η εύλογη απάντηση είναι ότι η μετανάστευση στο εξωτερικό δεν είναι επιλογή, είναι αναγκαστική λύση.

Είναι εύκολο οι ενήλικες οι οποίοι έχουν αποκατασταθεί επαγγελματικά με έναν μισθό που εξασφαλίζει σίγουρα τα απαραίτητα έξοδά τους ίσως και παραπάνω, να κρίνουν αυστηρά όσους αναχωρούν για το εξωτερικό. Δεν σκέφτονται όμως ότι πολλοί νέοι δεν μπορούν να καλύψουν τα έξοδα ενός νοικοκυριού και αναγκάζονται να συντηρούνται από τους γονείς τους. Αυτό είναι και ένα τεκμήριο πως δεν έχουν καταφέρει αυτό που κάποτε ονειρεύονταν για τους εαυτούς τους, οι στόχοι που έθεταν δεν ευοδώθηκαν όχι επειδή δε προσπάθησαν αλλά επειδή οι συνθήκες δεν τους το επέτρεψαν.

Αν δε μπορούμε να τους στηρίξουμε για να κάνουν τα όνειρα τους πραγματικότητα, πώς περιμένουμε να σταματήσει το μεταναστευτικό αυτό ρεύμα; Ελπίζω πάντως να έρθει κάποτε η στιγμή που η νέα γενιά δε θα έχει ως πρώτη επιλογή τη μετανάστευση στο εξωτερικό και θα θεωρεί την πατρίδα της ένα ασφαλές και ελπιδοφόρο καταφύγιο στο οποίο θα μπορεί να ανοίξει με προοπτικές τα φτερά της!

Ελένη Γεωργίτση, ΓΕΛ Αταλάντης

Κλάουρα Μουτσόλλι

Χριστούγεννα στο χωριό

Στις 20 Δεκεμβρίου το **Γενικό Εκκλησιαστικό Λύκειο - Γυμνάσιο Λαμίας «Όσιος Βησσαρίων ο Αγαθωνίτης»**, πραγματοποίησε για δεύτερη χρονιά την πολιτισμική και εκπαιδευτική δράση της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος σε συνεργασία με το Σχολείο μας, με τίτλο: «Χριστούγεννα στο Χωριό», στην Άνω Τιθορέα (Βελίτσα).

Είχαμε την χαρά να μας συνοδεύει ο Μητροπολίτης Φθιώτιδας κ.κ. Συμεών, ο οποίος κάλυψε και όλα τα έξοδα της μετακίνησης.

Κατά τη διάρκεια της διαδρομής περνούσαμε μέσα από ωραία τοπία, τα οποία παρατηρούσαμε συνεχώς. Λίγο μετά την άφιξή μας στην Βελίτσα (Τιθορέα) επισκεφθήκαμε τον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Στον προαύλιο χώρο γύρω από την εκκλησία μας ανέφεραν και μας έδειξαν την γνωστή «Μαύρη Τρούπα του Παρνασσού». Ενημερωθήκαμε ότι αποτέλεσε καταφύγιο για τους Βελιτσιώτες κατά

την περίοδο των επιθέσεων του Κιοσέ Μεχμέτ Ρεσίτ. Το σπήλαιο αυτό ήταν ιδιαίτερο λόγω της θέσης του μέσα στο βουνό, αποτρέποντας την είσοδο των βολών των κανονιών. Τη ίδια χρονιά ο Οδυσσεάς Αν-

δρούτσος την έκανε μόνιμη κατοικία του λόγω αυτού του πλεονεκτήματος.

Έπειτα πήγαμε στην πλατεία του χωριού, όπου χορωδίες τραγούδησαν και έψαλλαν Χριστουγεννιάτικα και Πρωτοχρονιάτικα κάλαντα. Τέλος, μας προσφέρθηκε και ένα μικρό γεύμα από τους φιλόξενους κατοίκους του χωριού με χριστουγεννιάτικα εδέσματα.

Ήταν μια από τις πιο ωραίες και εντυπωσιακές εκδρομές που έχουν πραγματοποιηθεί στο σχολείο μας και ελπίζουμε να λάβουν χώρα και άλλες τέτοιες εκδρομές σε όμορφα χωριά τα επόμενα μαθητικά μας χρόνια.

Δήμητρα Λέντα, Μαρία Λέντα, Ελένη Λέντα, Ανδρούλα Γρηγορία

Τον Νοέμβριο πήγαμε εκδρομή με το σχολείο μας στο μαρτυρικό Δίστομο. Οι καθηγητές μας, μας είχαν ενημερώσει για τις βιαιοπραγίες των Γερμανών στους κατοίκους του χωριού. Φτάνοντας στον τόπο εκτέλεσης των κατοίκων θυμηθήκαμε το ποίημα του Γιάννη Ρίτσου για το χωριό:

«Εδώ είναι το πικρό το χώμα του Διστόμου
ω, εσύ διαβάτη, όπου πατήσεις να προσέχεις
εδώ πονά η σιωπή, πονά κι η πέτρα κάθε δρόμου
κι από τη θυσία και τη σκληρότητα του ανθρώπου»>

Με σεβασμό σταθήκαμε στον τόπο του μαρτυρίου των αδικοχαμένων και ακούσαμε από τους καθηγητές τα γεγονότα της μαύρης εκείνης ημέρας. Θέλετε να τα μοιραστείτε μαζί μας;

Εκείνη την ημέρα το χωριό κολύπησε στο αίμα. Τα κορμιά άψυχα στους δρόμους. Βυζανιάρικα λογχοσιμένα και τσαλαπατημένα, γυναίκες με ανοιχτές κοιλίες, κοπέλες με ρούχα που προδίδουν βιασμό, και με κομμένα στήθη... Φοβερές εικόνες που όσοι τις βίωσαν έχουν αποτυπωθεί για πάντα στο μυαλό και την ψυχή τους... Το Σάββατο 10 Ιούνη 1944 δεν ήταν σαν τα άλλα. Το χωριό έκανε διακοπή από τις δουλειές του κάμπου για το μνημόσυνο των 5 παλικαριών που χτύπησαν αναίτια οι Γερμανοί καθώς έβοσκαν τα κοπάδια τους. Αλλά τα σχέδια των Γερμανών ήταν ευρύτερα. Οι φάλαγγες των Γερμανών το πρωί του Σαββάτου πήραν το δρόμο για το Δίστομο. Στο πέρασμά τους δεν αφήνουν τίποτα ζωντανό. Στο Δίστομο 228 οι σκοτωμένοι εκ των οποίων 117 γυναίκες, 111 άντρες και ανάμεσά τους και 53 παιδιά κάτω των 16 χρόνων. Οι Διστομίτες που ξέφυγαν από τον κλοιό που οι Γερμανοί είχαν στήσει γύρω από το χωριό, όταν αργά τη νύχτα τόλμησαν να γλιστρήσουν στο χωριό τους, αντίκρισαν τους δικούς τους άγρια δολοφονημένους. Τίποτα και ποτέ δεν μπορεί να σβήσει από τον νου μας την φρικτή δοκιμασία που έζησαν το Δίστομο και τα άλλα μαρτυρικά χωριά της πατρίδας από τους χιτλεροφασίστες εισβολείς. Όλοι μας συγκλονιστήκαμε από την επίσκεψή μας – προσκύνημα στο μνημείο και το Μουσείο του χωριού. Σήμερα δίχως να ξεχνάμε όσους τότε θυσιάστηκαν καταδικάζουμε τη ναζιστική θηριωδία την περίοδο της κατοχής στη χώρα μας.

Οι μαθητές της Α΄ Γυμνασίου Αταλάντης

Χριστούγεννα: η γιορτή της προσφοράς

Στις 22 Δεκέμβρη μια ομάδα μαθητών του σχολείου μας επισκεφτήκαμε τη στέγη Γερόντων στη Στυλίδα. Προσφέραμε γλυκίσματα και με χαρά τραγουδήσαμε τα κάλαντα. Πραγματικά η πράξη αυτή ήταν ένα μεγάλο δώρο για αυτούς τους ανθρώπους που η μοναξιά τους χτυπά την πόρτα. Ως μαθήτρια χάρηκα ιδιαίτερα για αυτή την πρωτοβουλία μας και νομίζω πως και οι συμμαθητές μου αισθάνθηκαν το ίδιο. Η αγάπη, η στοργή και η συντροφιά μας ήταν το πιο πολύτιμο δώρο που θα μπορούσαμε να του χαρίσουμε τις άγιες μέρες των Χριστουγέννων. Οι στιγμές εκείνες θα μείνουν ως μια ωραία ανάμνηση χαραγμένη στις ψυχές όλων μας.

Κατερίνα Αποστόλου
Οι μαθητές της Α΄ Γυμνασίου Στυλίδας

Επίσκεψη στο Ιερό Επισκοπείο Ταλαντίου και Λοκρίδος

Την Πέμπτη, 21 Δεκεμβρίου αντιπροσωπεία μαθητών και καθηγητών του **Γυμνασίου και του Γενικού Λυκείου Αταλάντης** επισκέφθηκε τον Σεβασμιότατο Μητροπολίτη Φθιώτιδος κ. Συμεών, στο Ιερό Επισκοπείο Ταλαντίου και Λοκρίδος για να τραγουδήσουν τα κάλαντα και να του ευχηθούν για τις γιορτές των Χριστουγέννων.

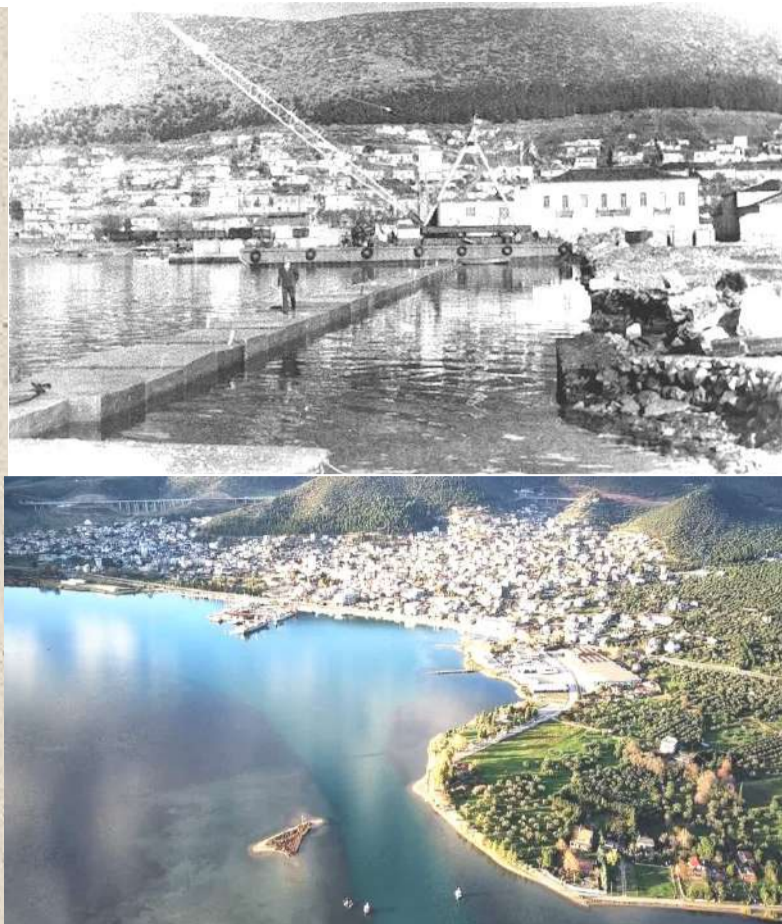
Κατά την άφιξη των μαθητών και καθηγητών στο χώρο του Επισκοπείου, τους καλωσόρισε στην είσοδο ο πατήρ Δημήτριος. Έπειτα ακολούθησε η είσοδός τους στο κτίριο όπου βρίσκονταν οι ιερείς και ο Μητροπολίτης. Ο Σεβασμιότατος υποδέχθηκε με ιδιαίτερη χαρά τα παιδιά και δεν έκρυψε τον ενθουσιασμό του για την παρουσία τους στο Επισκοπείο. Τα παιδιά του πρόσφεραν γλυκά και στη συνέχεια ανταλλάξαν ευχές. Ακολούθως, οι μαθητές των δύο σχολείων τραγούδησαν τα κάλαντα των Χριστουγέννων. Όλοι οι παριστάμενοι τους χειροκρότησαν θερμά καθώς η προσπάθεια τους ήταν εντυπωσιακή. Στο τέλος της επίσκεψης, ο Σεβασμιότατος έδειξε το ενδιαφέρον για τους μαθητές κάνοντάς τους ερωτήσεις σχετικά με διάφορα θέματα, όπως τα ενδιαφέροντά τους, τα χόμπι τους και τους στόχους τους για το μέλλον.

Ήταν μια ξεχωριστή εμπειρία για όλους τους μαθητές και τους καθηγητές καθώς η συνάντησή τους με τον Μητροπολίτη θα αποτελέσει μια ακόμη υπέροχη ανάμνηση της χρονιάς που φεύγει!

Στην καρδιά της Ελλάδας ... η Στυλίδα!

Ο Δήμος Στυλίδας βρίσκεται στην Ανατολική Στερεά Ελλάδα και συγκεκριμένα στην Ανατολική Φθιώτιδα. Η πρόσβαση είναι πολύ εύκολη, καθώς υπάρχει αναπτυγμένο οδικό και σιδηροδρομικό δίκτυο. Ο Δήμος Στυλίδας είναι μεγάλος αλλά σχετικά αραιοκατοικημένος. Είναι όμως ένας όμορφος τόπος, γιατί αρκετοί οικισμοί είναι παραθαλάσσιοι και γραφικοί. Υπάρχουν, ωστόσο, και ορεινά χωριά. Σε όλη την έκταση του δήμου απλώνεται ο μεγαλύτερος ελαιώνας της Ελλάδας με χιλιάδες δέντρα και μεγάλη παραγωγή ελαιολάδου. Εκτός από τους ελαιώνες, υπάρχουν και μικρές καταπράσινες εκτάσεις. Ο κύριος οικισμός του δήμου, η Στυλίδα, είναι πολύ όμορφος, διότι είναι χτισμένος αμφιθεατρικά στην πλαγιά ενός λόφου. Στην περιοχή μας θα δείτε και πολλά σημαντικά ιστορικά αξιοθέατα, όπως τη γέφυρα που βρίσκεται στην Αγία Μαρίνα, καθώς και τα νεοκλασικά κτήρια που όμως, δυστυχώς, τα περισσότερα καταστράφηκαν το καλοκαίρι του 1980 από σεισμό. Στο κέντρο της πόλης βρίσκεται η εκκλησία του Αγίου Αθανασίου, που είναι ο πολιούχος της Στυλίδας. Επιπλέον, υπάρχουν και ιστορικές μονές όπως ο Άγιος Βλάσιος και ο Άγιος Γεώργιος στο βουνό Όθρυς γύρω από την πόλη. Στο Δήμο Στυλίδας αναπτύσσεται ένας υδροβιότοπος στις εκβολές του Σπερχειού ποταμού. Επίσης, ένας εντυπωσιακό φυσικό τοπίο αποτελεί το νησάκι που σχηματίζεται στον Μαλιακό κόλπο, μπροστά στην πόλη της Στυλίδας, όπου τα τελευταία χρόνια έχουν βρει καταφύγιο κύκνοι. Εκτός από φυσικά τοπία, στον δήμο υπάρχουν και πολλοί αρχαιολογικοί χώροι για να επισκεφτεί κανείς όπως τα τείχη των Φαλάρων και το μνημείο του Νικόλαου Κασομούλη, αγωνιστή της επανάστασης του 1821, στην πλατεία της Στυλίδας. Επιπρόσθετα, το κάστρο του Αχινού και το γερμανικό στρατόπεδο είναι ωραία μέρη για να θαυμάσουν οι επισκέπτες. Τέλος, ένας εξίσου ελκυστικός προορισμός είναι το λιμάνι της Στυλίδας, το οποίο αποτελεί ένα εμπορικό αλλά και στρατιωτικό κέντρο.

Αθηνά Τζανετάκου
Γυμνασίου Στυλίδας

Συνέντευξη με τον Δήμαρχο του Δήμου Στυλίδας

Η εφημερίδα μας είχε την χαρά και την τιμή να συζητήσει με τον Δήμαρχο του Δήμου Στυλίδας, κύριο Γιάννη Αποστόλου.

Αρχικά ρωτήσαμε τον κύριο Δήμαρχο τι θυμάται από τα μαθητικά του χρόνια. Μας απάντησε ότι ήταν τα ωραιότερα χρόνια σε ένα σχολείο το οποίο ήταν σε πάρα πολύ καλή κατάσταση, με τους φίλους, τις αγωνίες για τα μαθήματα, με πολύ καλούς καθηγητές. Στη συνέχεια, σε ερώτησή μας για το τι τον ώθησε να ασχοληθεί με την τοπική αυτοδιοίκηση μας απάντησε ότι «πρώτα από όλα ήταν η αγάπη μου για τον τόπο. Είμαι ένας ενεργός δημότης εδώ, η οικογένειά μου είναι εδώ, τα παιδιά μου είναι εδώ, στο σχολείο κοντά σας. Ο κόσμος με τίμησε στις προηγούμενες εκλογές. Θεωρώ ότι ταπεινά και ήρεμα θα συμβάλω όσο μπορώ με τις δικές μου δυνάμεις για το καλό όλων μας». Πέρα, όμως, από την ενασχόλησή του με τα κοινά ο κύριος Αποστόλου είναι και οικογενειάρχης αλλά και επαγγελματίας, Πολιτικός Μηχανικός στο επάγγελμα. Μπήκαμε λοιπόν στον πειρασμό να τον ρωτήσουμε πώς επηρεάζει πλέον την προσωπική και επαγγελματική του ζωή η ανάληψη των νέων καθηκόντων του. Μας είπε ότι όντως το να ασχολείσαι με τα κοινά τρώει πολύ χρόνο και σου περιορίζει τις ώρες που ασχολείσαι με την οικογένεια, τη δουλειά σου αλλά όταν ένας άνθρωπος αγαπάει πραγματικά αυτό που κάνει, βρίσκει χρόνο και για την οικογένειά του αλλά και για τη δουλειά του. Ο ίδιος θεωρεί ότι μέχρι τώρα τα έχει συνδυάσει.

Όταν του ζητήσαμε να

μας αναφέρει τρία από τα πιο βασικά προβλήματα του δήμου μας και ποιες είναι οι προτεραιότητες που έχει θέσει ο κύριος Δήμαρχος ανέφερε μεταξύ άλλων ότι «βασική προτεραιότητα είναι ο δήμος μας να γίνει πιο ανθρώπινος, να είμαστε όλοι μία οικογένεια να είναι γνώστες όλοι οι δημότες για τα προβλήματα που έχει ο δήμος, στη νέα εποχή, στις νέες συνθήκες. Πρέπει να είμαστε πιο ανθρώπινοι, πιο κοινωνικοί, είναι πολύ σημαντικό για το δήμο και είναι βασική μου προτεραιότητα – το κάνω ενεργά τους δύο αυτούς μήνες που είμαι δήμαρχος – να ενημερώνω τους δημότες. Θέλω να συμμετέχουν, να υπάρχουν συμμετοχικές διαδικασίες, δημοκρατικές διαδικασίες, ανοιχτό γραφείο, το βλέπετε και σε σας εδώ τώρα, και πιστεύω ότι μέσα από αυτή τη διαδικασία ο κόσμος θα αρχίσει ξανά σιγά-σιγά να συμμετέχει στα κοινά». Όσον αφορά τα προβλήματα μας είπε ότι «η καθημερινότητα είναι σίγουρα ένα κομμάτι το οποίο πρέπει να το δούμε, δηλαδή η καθαριότητα στην πόλη μας, στα δημοτικά διαμερίσματα. Επίσης πρέπει ξανά να αρχίσουμε να ασχολούμαστε με τις υποδομές οι οποίες υπάρχουν στο δήμο και είναι ανεκμετάλλετες και το σημαντικότερο από όλα είναι να έχουμε πάντα ένα όραμα, δηλαδή να έχουμε στο μυαλό μας πώς θα βλέπαμε την πόλη και τον δήμο μετά από 10–15 χρόνια».

Ένα πολύ μεγάλο πρόβλημα στο δήμο μας είναι τα αδέσποτα ζώα. Όταν τον ρωτήσαμε πώς σκέφτεται να το αντιμετωπίσει και αν πρόκειται να δημιουργηθεί ένα Κέντρο φιλοξενίας τόνισε ότι «είναι ένα

από τα δυσκολότερα προβλήματα που μπορεί να αντιμετωπίσει ένας δήμος γιατί είναι πάρα πολύ αυστηροί οι νόμοι που διέπουν το κομμάτι των αδέσποτων. Αυτή τη στιγμή αυτό που μπορεί να κάνει ο δήμος είναι να ακολουθήσει πιστά τους νόμους και να προβεί σε στείρωσεις, σε συλλογή ζώων για να μπορέσει να τα περιθάλψει και κυρίως να τα φροντίζει με την τροφή τους και με το νερό τους. Όσον αφορά τα Κέντρα φιλοξενίας είναι κάτι το οποίο χρειάζονται αρκετά χρήματα αλλά κυρίως και μία αδειοδότηση την οποία ακόμη στο δήμο μας δεν είμαστε έτοιμοι να την προχωρήσουμε. Χάσαμε μία ευκαιρία το 2019 να πάρουμε αυτά τα χρήματα για πολλούς και διαφόρους λόγους. Ευελπιστούμε ότι στο μέλλον θα υπάρχει μία τέτοια ευκαιρία πάλι για το δήμο στο να πάρουμε μία χρηματοδότηση για αυτό. Πρέπει τα ζώα να είναι στο φυσικό τους περιβάλλον. Ζήσαμε, δυστυχώς, το τραγικό γεγονός στην Πελασγία με την δηλητηρίαση αδέσποτων ζώων κάτι το οποίο είναι καταδικαστέο από όλους μας και πιστεύω ότι σιγά-σιγά θα μπορούμε σε μία πορεία η οποία τουλάχιστον θα βελτιώσει την κατάσταση».

Στη συνέχεια θα ήταν παράλειψη να μην ρωτήσουμε τον κύριο Δήμαρχο για το σχεδιασμό αθλητικών υποδομών όπως η ολοκλήρωση του κλειστού γυμναστηρίου και η κατασκευή κολυμβητηρίου στην πόλη μας. Αρχικά είπε ότι ευελπιστεί αυτή την πενταετία οι δημότες να δουν το κλειστό γυμναστήριο να υλοποιείται. Όταν γίνεται αυτό τότε μπορούμε να προχωρήσουμε και στην κατασκευή κολυμβητηρίου. Όσον αφορά γενικά τον αθλητισμό στην πόλη μας πρόσθεσε ότι «έχουμε ένα από τα καλύτερα

γήπεδα ποδοσφαίρου στην περιφέρειά μας, το οποίο έχει ένα φοβερό στίβο που αν καταφέρουμε και πάρουμε μία χρηματοδότηση τους επόμενους μήνες θα δείτε ότι στο δήμο θα έρθουν κάποιες αθλητικές διοργανώσεις οι οποίες θα είναι πανελλαδικής εμβέλειας και θα δώσουν άλλη υπεραξία στον αθλητισμό στο δήμο μας».

Ένα άλλο σημαντικό θέμα που συζητήσαμε ήταν ο νέος νόμος περί χρηματοδότησης των σχολείων από τις σχολικές επιτροπές εκφράζοντας την ανησυχία μας για το αν θα μειωθούν τα κονδύλια. Ο κύριος Αποστόλου εκτιμά ότι δεν θα περιοριστούν τα κονδύλια αλλά η διαχείριση των χρημάτων θα περάσει στο δήμο. «Αν αυτό είναι καλό ή κακό θα το δείξει το αποτέλεσμα στους επόμενους μήνες», είπε, ενώ μας ανέφερε ότι από τις επαφές που είχε με τους διευθυντές των σχολείων και με τους καθηγητές πιστεύει ότι θα υπάρχει καλή συνεργασία. «Γνωρίζουμε ότι υπάρχουν κτηριακά προβλήματα τα οποία όμως δεν είναι τόσο πολύ σημαντικά εκτός από το δεύτερο Δημοτικό σχολείο Στυλίδας και το Δημοτικό σχολείο Ραχών. Σίγουρα χρειάζονται παρεμβάσεις και πέρα από τα χρήματα που έχουμε ως δήμος για να κάνουμε κάποιες διορθώσεις στα κτηριακά, έχουμε έρθει σε μια συνεννόηση και με το Υπουργείο για να πάρουμε κάποια κονδύλια όχι τόσο πολύ στο λειτουργικό κομμάτι, σε

πίνακες και σε θρανία, όσο στο κτηριακό».

Τέλος αναφερθήκαμε και στην κακή κατάσταση του πάρκο το οποίο δυστυχώς δεν έχει αξιοποιηθεί όπως του αξίζει, ενώ γίνονται και πολλές καταστροφές από ανεύθυνους πολίτες. Όπως υπογράμμισε στόχος του είναι να καλλωπιστεί ώστε να ξαναπάρει την ομορφιά που του αξίζει αξιοποιώντας το θέατρο και ταυτόχρονα να λειτουργήσει και θερινό σινεμά. Παράλληλα αναφέρθηκε και στο χώρο που είναι μέσα στον ΟΣΚ για τον οποίο υπάρχει η σκέψη να δοθεί σε ιδιώτη ώστε να πραγματοποιούνται εναλλακτικές δράσεις, μικρές συναυλίες, εκδηλώσεις για παιδιά.

Κλείνοντας ζητήσαμε από τον κύριο Δήμαρχο να δώσει μια συμβουλή στη δική μας γενιά. «Όπως λέω και στα δικά μου παιδιά, είπε, είναι να έχετε αξίες στη ζωή σας. Επίσης ο σεβασμός και η υπομονή είναι από τα μεγαλύτερα προσόντα ενός ανθρώπου. Τέλος, να συμμετέχετε στα κοινά, να βγάξετε αυτή την κοινωνικότητα τουλάχιστον στο χώρο του σχολείου, και σίγουρα ό,τι στόχους έχετε στη ζωή σας να μην τους εγκαταλείπετε γιατί μόνο με υπομονή και επιμονή θα φτάσει η στιγμή που θα τους πραγματοποιήσετε». Ευχαριστούμε τον κύριο Δήμαρχο για τον χρόνο που μας διέθεσε να συνομιλήσει μαζί μας.

Μαρία Σέτι, Β' Γυμνασίου
Ιωάννα Φαλάρα, Γ' Γυμνασίου,
Ευάγγελος Παπαδήμας, Β' Γυμνασίου

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΣΤΗ ΛΟΚΡΙΔΑ

Χριστούγεννα – Πρωτοχρονιά

Παραμονές των Χριστουγέννων παραδοσιακά οι γυναίκες ετοίμαζαν το Κιτς – Κετς (σκεύασμα από σιτάρι και λίπος ζώου που σημαίνει είτε «έτσι κ' έτσι» είτε «φύγε – πέρνα») και το προσέφεραν σε συγγενείς και φίλους. Την ημέρα των Χριστουγέννων η παράδοση πρόσταζε την παρακολούθηση της Θείας Λειτουργίας και κατόπιν αυτής τα πρώτα τσιμπολογήματα και με Κιτς – Κετς. Το μεσημέρι της ίδιας μέρας γιορτινό τραπέζι στρωνόταν και όλη οικογένεια έτρωγε μαζί. Την Πρωτοχρονιά κάθε νοικοκυρά έφερνε φρέσκο νερό από τη βρύση της γειτονιάς, ένα ρόδι, μία πέτρα και λίγη άμμο και στη θέση τους άφηνε γλυκίσματα. Γυρνώντας στο σπίτι έσπαζε το ρόδι με την πέτρα και το ανακάτευε με το χώμα και το σκορπούσε στο σπίτι για υγεία και καλοτυχία. Σειρά είχαν τα κάλαντα των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς, όπου παρέες παιδιών γυρνούσαν από σπίτι σε σπίτι και τραγουδούσαν τα παραδοσιακά κάλαντα και εύχονταν σε κάθε σπίτι υγεία και αγάπη για το νέο έτος. Αλλά εκείνα της Παραμονής των Φώτων ξεχωρίζουν καθότι τα τραγουδούσαν παρέες μεγαλύτερων αντρών σε μαντριά και σπίτια φίλων και συγγενών. Την Πρωτοχρονιά επίσης, πρέπει ο νέος χρόνος να μας βρει με κάποιο καινούργιο ρούχο, σύμβολο ευημερίας, ενώ μετά το κόψιμο της βασιλόπιτας και αφού μοιραστούν τα δώρα, ξεκινούν τα τυχερά παιχνίδια. Αυτός που θα κερδίσει θα είναι τυχερός για όλη τη νέα χρονιά. Τέλος, το πιο γνωστό κάλαντο ήταν αυτό του «Ντόγκαλη» που αναφερόταν εγκωμιαστικά στον αρχηγό κάθε οικογένειας.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ ΦΘΙΩΤΙΔΑΣ

Το σφάξιμο του χοίρου

Στα ορεινά χωριά της δυτικής Φθιώτιδας αλλά και στη βόρεια Φθιώτιδα, στην περιοχή του Δομοκού, καθώς και στα χωριά του Παρασσού που ανήκουν στο Νομό Φθιώτιδας ο χοίρος ήταν το πλέον συνηθισμένο οικόσιτο ζώο. Προοριζόταν για το χριστουγεννιάτικο γεύμα και όχι μόνο, γιατί εκτός από το κρέας που θα ψήνονταν συνήθως σε κοντοσούβλι, η οικογένεια θα παρασκεύαζε λουκάνικα, «μπουμπάρια» και «τσιγαρίδες». Η απόκτηση ενός χοίρου για μια οικογένεια συμβόλιζε οικονομική και κοινωνική επιφάνεια, καθώς και ευημερία. Η σφαγή του χοίρου μέχρι τις μέρες μας αποτελεί ολόκληρη τελετουργία. Απαραίτητα για την τήρηση του εθίμου είναι το κάρβουνο και το λιβάνι. Η σφαγή του χοίρου αποτελεί θυσία ζώου σε μεγάλη γιορτή, δηλαδή ένα έθιμο με ρίζες στην αρχαιότητα για καλή υγεία και πρόοδο και καλή παραγωγή των γεωργών. Μετά τη σφαγή του ζώου, ακολουθούσε το «ξεπάστωμα», κατά το οποίο τοποθετούσαν το χοιρινό ανάμεσα σε δύο ξύλα μεγάλα και άρχιζαν να το κόβουν σε κομμάτια και να βγάζουν λεπτά κομμάτια λίπους για την παρασκευή των τσιγαρίδων μέσα σε καζάνι με λίγο νερό. Στην συνέχεια ακολουθούσε γλέντι με όσους συμμετείχαν στην όλη διαδικασία.

Μπουμπάρια

Είναι ένα παραδοσιακό χριστουγεννιάτικο φαγητό με ρίζες από την τουρκοκρατία. Το παχύ έντερο του χοιρινού, τα εντόσθια μαζί με κιμά χοιρινό χοντροκομμένο, πράσο και ρύζι είναι τα βασικά υλικά. Με όλα αυτά τα υλικά γεμίζουν το χοιρινό έντερο και στη συνέχεια τα ψήνουν. Από περιοχή σε περιοχή υπάρχουν διάφορες παραλλαγές.

Το Πάντρεμα της φωτιάς

Τα Χριστούγεννα υπάρχει στη Ρούμελη το αρραβώνιασμα της φωτιάς την Παραμονή Πρωτοχρονιάς και στη συνέχεια έχουμε το πάντρεμα της φωτιάς που γίνεται τα ξημερώματα της Πρωτοχρονιάς. Στο τζάκι την παραμονή της Πρωτοχρονιάς μπαινουν δύο μεγάλα ξύλα. Ο νοικοκύρης φροντίζει να είναι ακριβώς ίδια και να καίγονται το ίδιο. Σύμφωνα με την παράδοση τα δύο ξύλα συμβολίζουν την αλλαγή της ημέρας αλλά και την αλλαγή του χρόνου. Η παράδοση επιμένει ότι όποια ευχή και αν κάνει κάποιος εκείνη τη μέρα ακόμη και κατάρα, αυτή θα πιάσει τόπο.

Ποδαρικό

Πολλοί άνθρωποι στη Φθιώτιδα και την Ευρυτανία πιστεύουν ακόμα και σήμερα ότι είναι σημαντικό το ποιος θα κάνει ποδαρικό στο σπίτι τους. Έτσι, από την παραμονή λένε σε κάποιο δικό τους άνθρωπο, που τον θεωρούν καλότυχο και γουρλή, να πάει την Πρωτοχρονιά να τους κάνει ποδαρικό. Μόλις μπει στο σπίτι τον βάζουν να πατήσει ένα σίδερο για να είναι όλοι σιδερένιοι και γεροί μέσα στο σπίτι στη διάρκεια του καινούργιου χρόνου. Η νοικοκυρά φιλεύει τον άνθρωπο που κάνει ποδαρικό για το καλό του χρόνου. Συνήθως του δίνει μήλα ή καρδιά και μια κουταλιά γλυκό κυδώνι ή όποιο άλλο γλυκό έχει φτιάξει για τις γιορτές.

Έθιμα των Φώτων

Από τα Χριστούγεννα ως τα Φώτα δεν είναι λίγοι οι νοικοκυραίοι στη δυτική Φθιώτιδα που κρατώντας το έθιμο βάζουν στο τζάκι αδράχτια για να τα βλέπουν οι καλικάντζαροι και να μην κατεβαίνουν από την καπνοδόχο. Οι πιστοί στις παραδόσεις, από την παραμονή των Χριστουγέννων μέχρι τα Θεοφάνεια, που φεύγουν οι καλικάντζαροι, δεν τρώνε ελιές, φασόλια και σύκα για να μην κάνουν καλόγηρους. Σε χωριά της δυτικής Φθιώτιδας το βράδυ της παραμονής των Φώτων μεγάλες παρέες αγοριών και μεγαλύτερων ανδρών κρατώντας μεγάλα κουδούνια στα χέρια τα οποία χτυπούσαν συνεχώς, γύριζαν από σπίτι σε σπίτι και έψαλλαν τα κάλαντα των Φώτων. Οι νοικοκυραίοι του χωριού τους φίλευαν χριστουγεννιάτικα εδέσματα τα οποία στο τέλος της βραδιάς γεύονταν όλοι μαζί στις ταβέρνες του χωριού τραγουδώντας και χορεύοντας.

Γαρυφαλλιά Τραγογιάννη, ΓΕ.Λ Αταλάντης

Εμείς ρωτάμε και ο Μητροπολίτης Συμεών μας απαντά...

- Καλημέρα Σεβασμιότατε! Αρχικά σας ευχαριστούμε πολύ για την τιμή που μας κάνετε να μας δεχθείτε στο ραδιοφωνικό σταθμό της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδας.

- Εμένα είναι μεγάλη μου χαρά, άλλωστε ο ραδιοφωνικός σταθμός της Μητροπόλεως μας είναι ο σταθμός όλων, είναι η δική μας φωνή. Είναι αφενός η φωνή του Χριστού που ηχεί στα δικά μας αυτιά, αλλά και η φωνή η δική μας η οποία ηχεί στα αυτιά του Χριστού. Είναι μία δίοδος επικοινωνίας το ραδιόφωνο μεταξύ γης και ουρανού.

- Μέσα σε 3 χρόνια από την ενθρόνισή σας έχετε να παρουσιάσετε ένα πολύ μεγάλο έργο. Τι άλλο να περιμένει από σας η Φθιώτιδα, Σεβασμιότατε, και ποιοι είναι οι στόχοι σας για το άμεσο μέλλον;

- Καταρχάς να κάνω μία διόρθωση. Στην Εκκλησία δεν κάνουμε ατομικό έργο. Ό,τι προσφέρω εγώ, ό,τι καταθέτω εγώ είναι στο πλαίσιο μίας συνολικής προσπάθειας. Ο κάθε ένας έχει το δικό του χάρισμα. Και μάλιστα αν θυμηθούμε το Ευαγγελικό ανάγνωσμα της Κυριακής που μας πέρασε ήταν η Παραβολή των Ταλάντων. Ο κάθε ένας έχει λάβει τάλαντα από το Θεό. Όλοι οι άνθρωποι ανεξαιρέτως έχουν λάβει χαρίσματα. Και καλείται να τα καλλιεργήσει και να τα προσφέρει στο Θεό και τους ανθρώπους. Ο τρόπος με τον οποίο θα τα προσφέρει ποικίλλει: άλλος θα το προσφέρει μέσα από την εκπαίδευση, άλλος μέσα από την αγορά, από το εμπόριο, άλλος μέσα από τον καλλιτεχνικό χώρο, άλλος μέσα από τον αθλητισμό, άλλος μέσα από μία τέχνη. Η δική μου επιλογή και το θέλημα του Θεού στη ζωή μου ήταν να προσφέρω τα δικά μου χαρίσματα μέσα από τη διακονία στην Εκκλησία. Και τα τελευταία χρόνια μέσα από την διακονία ως Μητροπολίτης της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος.

Το πρόγραμμά μου και η αποστολή μου είναι ένα. Αφενός μεν σε επίπεδο προσωπικής προσπάθειας καθημερινά να κάνω το καλύτερο που μπορώ, να δίνω όλον μου τον εαυτό και την ψυχή. Αφετέρου η κύρια μέριμνά μου είναι η παιδεία, ο πολιτισμός και η ανακούφιση των αδυνάτων και ιδιαίτερα των ανθρώπων που είναι μοναχικοί. Γιατί δεν είναι μόνο τα οικονομικά προβλήματα ή τα προβλήματα σίτισης ή στέγασης. Είναι εξίσου, για να μην πω σημαντικότερες, οι ψυχολογικές ανάγκες. Μπορεί ένας άνθρωπος να μην του λείπει το φαγητό από το τραπέζι, να μην του λείπει το ρούχο από την ντουλάπα του, το αυτοκίνητο από το γκαράζ του, το πετρέλαιο από τη θέρμανσή του, αλλά μπορεί να του λείπει η αγάπη, ένα χαμόγελο, μία καλημέρα, μία αγκαλιά, να του λείπει η αίσθηση της συντροφικότητας. Εμένα αυτό με απασχολεί πάρα πολύ και με καίει καθημερινά. Για αυτό ό,τι δημιουργούμε, είτε είναι ένα γεροκομείο, είτε είναι ένα οικοτροφείο, είτε είναι μία άλλη δράση, ή ένας εκπαιδευτικός χώρος, σε ένα πράγμα αποβλέπει: στο να χαρίζει χαμόγελο και αγάπη σε κάθε άνθρωπο.

- Σεβασμιότατε, είναι γεγονός ότι οι νέοι σήμερα δεν πηγαίνουν στην Εκκλησία τακτικά ή ακόμα και καθόλου. Για ποιο λόγο πιστεύετε ότι γίνεται αυτό; Και τι είναι αυτό που θα μπορούσε να τραβήξει έναν νέο κοντά στην Εκκλησία;

- Δεν το αποδέχομαι πλήρως αυτό, ότι οι νέοι δεν πηγαίνουν στην Εκκλησία. Οι νέοι εκκλησιάζονται με το δικό τους τρόπο. Οι νέοι αναζητούν περισσότερο ουσιαστική σχέση με την Αλήθεια, με τη ζωή, με τον Θεό, με το συνάνθρωπο, παρά μία εξωτερική επιφανειακή τυπική σχέση. Δεν σημαίνει βέβαια ότι οι άνθρωποι μεγαλύτερης ηλικίας που πηγαίνουν στην εκκλησία πηγαίνουν για λόγους «φαινεσθαι». Αλλά για να πούμε την αλήθεια ένας συνταξιούχος περισσότερο χρόνο έχει, περισσότερη άνεση και λιγότερες επιλογές. Πού μπορεί να πάει ένας παππούς και μια γιαγιά στο χωριό; Πού θα διασκεδάσει; Στην Εκκλησία θα πάει και στο καφενείο. Και καλά κάνει. Πρέπει να πάει και ωφέλιμο είναι.

Οι νέοι σήμερα έχουνε πάρα πολλές απασχολήσεις. Δεν προλαβαίνουν να πάρουν ανάσα. Με ένα σωρό φροντιστήρια, με ένα σωρό δραστηριότητες και με πολλές υποχρεώσεις. Παίρνετε προσκλήσεις, έχετε ένα πάρτι, φιλίες, σχέσεις, δεν θέλετε να χαλάσετε το χατίρι κανενός. Και αυτό δημιουργεί κόπωση. Το σώμα αδυνατεί να συμμετάσχει και να ζυπνήσει την Κυριακή. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει δίψα για απαντήσεις στα μεγάλα ερωτήματα της ζωής, για την Αλήθεια. Για αυτό και βλέπουμε πολλά παιδιά να πηγαίνουν στην Εκκλησία πιο διακριτικά, να πηγαίνουν μία καθημερινή που δεν το φαντάζεται κανείς, σε μία αγρυπνία, σε μία Ακολουθία. Τυχαίνει να τους βλέπω στον Μητροπολιτικό ναό σε μία γωνίτσα να προσεύχονται. Αλλά επίσης και πολλά παιδιά εκκλησιάζονται εσωτερικά, συνομιλούν με το Θεό, ψάχνονται, λαχταρούν. Για αυτό θεωρώ ότι μάλλον οι μεγάλοι είμαστε μακριά και όχι οι νέοι. Και επειδή ακουγόμαστε και από το ραδιόφωνο και η εφημερίδα σας θα πάει σε πολλά χέρια, θέλω να σας πω ότι πάρα πολλές φορές μαλώνω τους μεγάλους σε ηλικία, τους μαλώνω και τους επιπλήττω, όταν λένε άσχημα λόγια για τους νέους, ότι δηλαδή έχει χαλάσει η νεολαία. Θεωρώ ότι έχουμε χαλάσει εμείς οι μεγάλοι και βάζω και τον εαυτό μου μέσα. Και μακάρι εμείς οι μεγάλοι να παίρνουμε παράδειγμα από σας τα παιδιά. Εγώ προσωπικά σας θαυμάζω, σας χαίρομαι, μου κάνουν εντύπωση οι ευαισθησίες σας, η λεπτότητά σας, το φιλότιμό σας. Και αυτό αποτελεί μια πολύ μεγάλη ελπίδα. Ασφαλώς, βέβαια, θέλω να σας βλέπω και στην Εκκλησία γιατί αυτό μου δίνει μεγάλη χαρά.

- Ποια ήταν η πιο πολύτιμη συμβουλή που σας έδωσαν όταν ήσασταν νέος;

- Μία από τις πολύτιμες συμβουλές που μου έδωσε η μητέρα μου ήταν να μην υπόσχεσαι κάτι που δεν πρόκειται να κάνεις. Και αυτό το συμβουλεύω και εγώ σε σας. Να μην δημιουργείτε προσδοκίες στους φίλους σας, στους γνωστούς σας, στους δικούς σας, στις παρέες σας που δεν θα της τηρήσετε. Είναι καλύτερα να κρατάμε πιο χαμηλά τον πήχη, πιο χαμηλούς τόνους, να μην διαψεύουμε τον άλλον.

- Ποια είναι κατά τη γνώμη σας το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζει ο άνθρωπος σήμερα;

- Η μοναξιά χωρίς αμφιβολία. Δεν βάζω δεύτερο. Η μοναξιά είναι το υπ' αριθμόν ένα πρόβλημα. Άνθρωπος ο οποίος έχει στη ζωή του συντροφικότητα οποιασδήποτε μορφής και παρέα και δεν είναι μόνος του, όποια δυσκολία και αν έχει, μπορεί να την αντιμετωπίσει. "Ουαί τω ενί", λέει ο Άγιος Συμεών ο νέος Θεολόγος. Αλίμονο στον έναν, σε αυτόν που είναι μόνος, που δεν έχει κανέναν. Γίνεται θηρίο, για να θυμηθούμε τους αρχαίους σοφούς. Γιατί και ο ασκητής που είναι σε μία σπηλιά φαίνεται να είναι ένας και μόνος, αλλά δεν είναι. Ζει σε κοινωνία με τον Θεό με τους Αγίους και με τους αγγέλους. Αλίμονο στο ακοινωνήτο. Η ακοινωνησία είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα.

- Η εφημερίδα μας είχε τη χαρά να επισκεφθεί το γηροκομείο στη Στυλίδα, να συνομιλήσει με το προσωπικό αλλά και με ορισμένους ηλικιωμένους και μόνο καλές εντυπώσεις αποκομίσαμε από το συγκεκριμένο χώρο. Όμως επικρατεί η αντίληψη κυρίως στην ελληνική κοινωνία ότι τα παιδιά θεωρούν βάρος τους ηλικιωμένους γονείς και για αυτό επιλέγουν τα γηροκομεία για να απαλλαγούν από αυτούς. Ποια είναι η άποψή σας;

Δε νομίζω ότι στην ελληνική κοινωνία είναι κυρίαρχη αυτή η νοοτροπία. Την βλέπουμε κυρίως στις δυτικές κοινωνίες. Αλλά υπάρχει κίνδυνος να έρθει και σε μας: η αντιμετώπιση δηλαδή και η θεώρηση

συνέχεια από σελίδα 5

ενός προσώπου, η αξιολόγησή του με βάση το αν μπορεί να φέρει εισόδημα, αν μπορεί να συνεισφέρει, αν κοστίζει. Γιατί ένας γέροντας παίρνει φάρμακα, χρειάζεται αναλώσιμα, στρώματα, ειδικές αλοιφές, ειδική περιποίηση, μπορεί να χρειάζεται να κάνει μπάνιο τρεις φορές τη μέρα, κρυώνει, θέλει περισσότερη θέρμανση. Κοστίζει οικονομικά. Αλλά, αλίμονο, αν δούμε τους ανθρώπους ως δημοσιονομικό μέγεθος και ως οικονομικό μέγεθος. Κάθε άνθρωπος είναι μία ολόκληρη ιστορία και είναι η δική μας ιστορία. Είναι το παρελθόν μας, το παρόν μας και το μέλλον μας. Είναι η ταυτότητά μας και κάθε άνθρωπος υποστασιοποιεί μία πορεία ζωής. Είναι πρόσωπο ιερό και άγιο και ιδιαίτερα ο πατέρας μας και η μητέρα μας, τα δικά μας πρόσωπα. Αλλά ακόμα και άνθρωποι εντελώς μοναχικοί που δεν απέκτησαν οικογένεια, που πορεύτηκαν μόνοι τους μέσα στον κόσμο. Και αυτοί οι άνθρωποι, ως συνάνθρωποι και ως εικόνες του Θεού χρήζουν σεβασμού και ιερότητας.

Όμως οι Μονάδες Φροντίδας Ηλικιωμένων – και αυτή είναι η σωστή φράση – δεν είναι αποθήκες στις οποίες βάζουμε κάποιους ανθρώπους για να μη μας ενοχλούν ή γιατί δεν έχουμε τι να τους κάνουμε. Είναι σπίτια αγάπης, κοινότητες αγάπης, οι οποίες προσφέρουν και νοσηλεία και φροντίδα και συντροφιά, θα έλεγα όμως, και εκπαίδευση και παιδεία. Μάλιστα, υλοποιούμε και ένα πρόγραμμα ψηφιακού εγγραμματισμού για τους ηλικιωμένους, ιδιαίτερα από την περίοδο της πανδημίας. Να μάθουν να χειρίζονται μία συσκευή, ένα ipad, ένα tablet για να μπορούν να επικοινωνούν με τον έξω κόσμο, με τους συγγενείς τους, με τα εγγόνια τους, εδώ ή στο εξωτερικό που μπορεί να σπουδάζουν μακριά. Άρα, λοιπόν, δεν είναι τελειωμένη ιστορία που περιμένει απλώς τη λήξη της ζωής και τον τάφο, αλλά για μας είναι ζωντανή ιστορία. Μάλιστα στο γηροκομείο, στη Μονάδα Φροντίδας Ηλικιωμένων στη Στυλίδα, που επισκεφτήκατε, ζούσε μέχρι λίγο καιρό ένα πολύ σπουδαίο πρόσωπο, η τελευταία επιζήσασα του Άουσβιτς, μία ζωντανή ιστορία, μία ηρωίδα της αντίστασης, μία σπουδαία και εμβληματική γυναίκα. Αλλά για μένα επειδή έχω γνωρίσει προσωπικά όλους τους γέροντες και τις γερόντισσες, είναι γεμάτο ήρωες, είναι ήρωες της ζωής που μόχθησαν, δημιούργησαν οικογένεια, δημιούργησαν πράγματα στη ζωή τους, έκαναν τη διαδρομή τους για αυτό αποτελούν ζωντανά σχολεία για όλους μας, μικρούς και μεγάλους.

- Σεβασμιότατε, πριν λίγες μέρες σας είδαμε δίπλα στους αγρότες να επαναλαμβάνετε ότι δεν θα είστε κλεισμένος σε ένα γυάλινο

πύργο αλλά θα βρίσκεστε πάντα δίπλα στα παιδιά σας ειδικά όταν αυτά το ζητήσουν. Κατά την άποψή σας αυτός πρέπει να είναι ο ρόλος ενός Μητροπολίτη; Να στηρίζει το ποιμνιό του σε όλους τους τομείς εκτός φυσικά από το θεολογικό έργο που καλείται να επιτελέσει;

- Θεωρώ καταρχάς ότι αυτός είναι ο ρόλος κάθε ανθρώπου. Ως συνάνθρωποι πρέπει να είμαστε κοντά ο ένας στον άλλον και αν δεν καταλάβουμε ότι αν ο αγρότης δεν είναι ικανοποιημένος και ευτυχισμένος και αυτάρκης, δεν θα είναι ούτε ο καθηγητής ούτε ο δικηγόρος ούτε ο γιατρός και, αν οι καθηγητές δεν λαμβάνουν αυτό που δικαιούνται, ούτε οι αγρότες θα είναι ευτυχισμένοι και ικανοποιημένοι. Η κοινωνία είναι αλληλένδετη και είμαστε σε μία διαλειουργικότητα. Πρέπει να μάθουμε να ταυτίζουμε την επιτυχία και την ευτυχία όχι με το δικό μας προσωπικό θέλημα ή με τα δικά μας αποκτήματα. Θυμηθείτε την παραβολή του Άφρονος Πλουσίου ο οποίος έλεγε συνέχεια «εγώ... εγώ...», να γεμίσω τις αποθήκες μου, τα υπάρχοντα μου, να ζήσω μια ζωή, να περάσω καλά». Ο Χριστιανός, ο αληθινός άνθρωπος, ο αληθινός ανθρωπιστής ταυτίζει το δικό του καλό με το καλό όλων, με το κοινό καλό, την προσωπική του ευτυχία με την κοινή ευτυχία. Άρα, πρώτα ως άνθρωποι έχουμε χρέος, πολλών δε μάλλον, όταν κανείς είναι πνευματικός πατέρας και Μητροπολίτης και Επίσκοπος έχει και μία υποχρέωση, όχι μόνο ένα δικαίωμα: να βρίσκεται κοντά στις αγωνίες των παιδιών του όποιες και αν είναι αυτές.

- Σεβασμιότατε, ως πρόεδρος της Ειδικής Συνοδικής Επιτροπής Θείας και Πολιτικής Οικονομίας και Οικολογίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, πώς πιστεύετε ότι η Εκκλησία μπορεί να συμβάλει στην αντιμετώπιση των μεγάλων οικολογικών προβλημάτων;

- Νομίζω ότι η Εκκλησία κατεξοχήν έχει μία ιερατική σχέση με τη φύση. Όταν βλέπεις τα πάντα ως δημιουργήματα του Θεού και ως αποδείξεις της αγάπης του Θεού, εκεί καταλαβαίνεις ότι ακόμη και ένα φυλλαράκι, ένα κλαδάκι έχει μέσα του αγάπη και ζητάει αγάπη. Τελικά η λύση στο οικολογικό πρόβλημα, στη λεγόμενη κλιματική κατάρρευση που ζούμε σήμερα είναι μόνο μία: είναι η αγάπη των πάντων, η πρόσληψη του Κτιστού, όπως λέμε στην θεολογική γλώσσα και η προσφορά του Κτιστού στο Άκτιστο. Δεν μπορείς να προσφέρεις στο Θεό ούτε γη καμένη, ούτε νερά μολυσμένα, ούτε πουλιά σκοτωμένα, ούτε ζώα φόβια. Οφείλεις να προσφέρεις μία κτίση που να λάμπει. Και μέσα από την προσφορά της να λατρεύεις τον Κτίσαντα. «Οὐκ ἐλάτρευσαν τῆ κτίσει οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν Κτίσαντα». Ἐτσι, λοιπόν, νομίζω ότι κατεξοχήν η Εκκλησία είναι σημειοφόρος και το έχουμε δει με συγκεκριμένες πράξεις. Αν επισκεφτεί κανείς την Ιερά Μονή Κοιμήσεως της Θεοτόκου Οσίου Αγάθωνος θα δει από ετών, από δεκαετίες, πριν καν η ανθρωπότητα ασχοληθεί με το οικολογικό πρόβλημα, να λειτουργεί οικολογικό πάρκο για την

προστασία των θηραμάτων, των ζώων, της φύσεως και μία σχέση πολύ αδελφική, αγαπητική μεταξύ ανθρώπου και κτίσης.

- Σεβασμιότατε, μια τελευταία ερώτηση. Έχετε ένα πολύ πλούσιο βιογραφικό, πολλές σπουδές και πολλές διακρίσεις. Ποιές συμβουλές θα δίνετε στους νέους οι οποίοι τελειώνουν τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση;

- Καταρχάς θεωρώ ότι το βιογραφικό μου δεν είναι πλούσιο. Θεωρώ ότι θα μπορούσα να κάνω πολύ περισσότερα πράγματα. Αλλά δυστυχώς ο χρόνος δεν γυρίζει πίσω. Για αυτό συμβουλευώ σε αυτούς που δεν έχουν αυτό το πρόβλημα, να πρέπει να γυρίσουν το χρόνο πίσω, που είναι στο τώρα της ζωής και αποφασίζουν, να μην κάνουν τα λάθη που κάναμε εμείς οι μεγάλοι και ήμασταν ράθυμοι, οκνηροί και δεν μελετούσαμε και δεν προσπαθούσαμε όσο θα έπρεπε σκεπτόμενοι λίγο επιπόλαια και λίγο ανέφελα και παιδικά. Για αυτό, λοιπόν, η συμβουλή μου είναι: όσο το δυνατόν περισσότερο διάβασμα, μελέτη, σκέψη, έρευνα, όσο το δυνατόν περισσότερη ξεκούραση συγχρόνως, διασκέδαση, αθλητισμό, μουσική, ωδείο «ο Γερμανός ο Μελωδός», όσο περισσότερη χαρά και κέφι. Αυτή είναι η συμβουλή μου. Με λίγα λόγια να μην επαναπαύεται κανείς στο λίγο, αλλά να αναζητά το πολύ. Βάλτε τον πήχη ψηλά. Άλμα επί κοντώ και κάθε μέρα ένα νέο ρεκόρ. Κάντε πολλά πράγματα, γεμίστε το χρόνο σας. Να μην μπορείτε να πάρετε ανάσα. Έχει 13 σχολές το ωδείο. Θα παραδεχτώ το μαθητή που θα διαλέξει και τις 13. Αυτός θα πάρει τη μεγαλύτερη υποτροφία από μένα.

- Σας ευχαριστούμε που μας διαθέσατε τον πολύτιμο χρόνο σας!

- Εγώ ευχαριστώ και θα ήθελα να συγχαρώ την καθηγήτριά σας και σας. Νομίζω ότι ήταν από τις πιο ωραίες μου συνομιλίες σε σημείο που δεν την χόρτασα! Και παρακαλώ να μεταφέρετε την αγάπη μου σε όλους τους συμμαθητές σας και ένα μήνυμα αισιοδοξίας και αγώνα. Δεν υπάρχει τίποτα στη ζωή που να μας χαρίζεται. Τα πάντα παλεύονται για να τα κρατήσουμε. Ακόμα και έναν φίλο. Παλεύουμε για να τον κρατήσουμε. Θέλει κόπο, υπερβάσεις, συμβιβασμούς, σιωπές, πολλές σιωπές. Σε όλους τους τομείς της ζωής μας λοιπόν υπάρχει αγώνας και ιδρώτας. Όμως γ' αυτό αξίζει. Γιατί ότι κερδίζει κανείς με το σταθί του το χαιρέτε και νιώθει ελεύθερος και ανεξάρτητος.

Παναγιώτα Καλιώρα
Γιώργος Στεργίου
Δέσποινα Λυκοτσέτα

Γενικό Εκκλησιαστικό Λύκειο-
Γυμνάσιο Λαμίας

Τα δυο πρόσωπα της Φόνισσας

Το 1903 δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στο περιοδικό Παναθήναια το κοινωνικό μυθιστόρημα του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη με τίτλο «Η ΦΟΝΙΣΣΑ». Εκατόν είκοσι χρόνια αργότερα τον Νοέμβριο του 2023, κάνει πρεμιέρα στη μεγάλη οθόνη η ομώνυμη ταινία βασισμένη στο έργο του Παπαδιαμάντη. Μια

εμπνευσμένη κινηματογραφική δημιουργία της σκηνοθέτη και ενδυματολόγου Εύας Νάθενα.

Αρχικά, το επαναστατικό για την εποχή μυθιστόρημα του Παπαδιαμάντη αφηγείται την ιστορία μιας ηλικιωμένης γυναίκας, της Φραγκογιαννού. Είναι μια γυναίκα βασανισμένη από την ζωή, καθώς είχε μάθει πάντα να υπηρετεί τους άλλους και να ανέχεται να γίνεται υποχείριο των ανδρών και των οικονομικών συμφερόντων της οικογένειάς της. Αυτό άλλωστε άρμοζε να κάνει μια σωστή γυναίκα εκείνη την εποχή χωρίς αντιρρήσεις ή δικαίωμα για να εκφέρει την άποψή της. Η Φραγκογιαννού απελπισμένη πλέον για τον κόσμο που ζει και στον οποίο μεγαλώνουν τα κορίτσια αποφασίζει να «απαλλάξει» από τις δυσκολίες του άδικου αυτού κόσμου την λίγων μηνών εγγονή της προκαλώντας της ασφυξία. Μετά από το φόνο της εγγονής της η Φραγκογιαννού υιοθετεί την ιδέα ότι καθήκον της είναι να απελευθερώνει τα κορίτσια από την αδικία του μάταιου αυτού κόσμου. Ύστερα από κάποιους μυστηριώδεις θανάτους κοριτσιών που άρχισαν να παρατηρούν οι κάτοικοι του χωριού, αποφάσισε να επέμβει η χωροφυλακή στριμώχνοντας πλέον την Φραγκογιαννού.

Αρκετά χρόνια μετά οι κατάλληλες συνθήκες δημιουργήθηκαν και οι σωστοί άνθρωποι αποφάσισαν να συντελέσουν στην πραγματοποίηση αυτού του κινηματογραφικού αριστουργήματος. Η ταινία της Φόνισσας ακολουθεί τα γεγονότα του βιβλίου του Παπαδιαμάντη, ωστόσο για να εξυπηρετήσει τις απαιτήσεις του κοινού, αρκετές περιστάσεις έχουν δραματοποιηθεί και τα γεγονότα έχουν διαφορετική χρονική σειρά. Ουσιαστικά στην ταινία η Φραγκογιαννού δολοφονεί την εγγονή της Χαδούλα λίγο πριν το τέλος της, σε αντίθεση με το βιβλίο που είναι ο πρώτος φόνος που διαπράττει η φόνισσα. Ιδιαίτερη σημασία δίνεται στην ψυχοσύνθεση της φόνισσας καθώς οι δολοφονίες παρουσιάζονται από δυο πλευρές: από τη ρεαλιστική και τραγική πλευρά των γονέων που χάνουν τα παιδιά τους και των νεαρών ψυχών που φεύγουν με τόσο άδοξο τρόπο και από την πλευρά της ηρωίδας η οποία νιώθει μια λύτρωση για την αθώα, αβασάνιστη παιδική ψυχή των κοριτσιών που έφυγαν πριν προλάβουν να γνωρίσουν την ασχήμια του άδικου κόσμου. Στην ταινία μεγάλη έμφαση δίνεται στον αντίκτυπο που έχει η κοινωνία στην ζωή των ανθρώπων. Η αντίληψη ότι η κόρη είναι βάρος για μια οικογένεια και ο γιος τύχη οδήγησε γονείς να γίνονται ηθικοί αυτουργοί στο θάνατο των παιδιών τους. Ο θεσμός της προίκας έκανε γονείς να παντρεύουν τα παιδιά τους με γνώμονα τα χρήματα και όχι την οικογενειακή τους ευτυχία.

Το συμπέρασμα και για το μυθιστόρημα και για την ταινία είναι κοινό. Η σκληρότητα εκείνης της εποχής επηρέαζε την κρίση και την ψυχολογία των πληγωμένων ανθρώπων όπως της φόνισσας κάνοντας να θεωρούν μια κατακριτέα πράξη τη μόνη τους διαφυγή από την άθλια ζωή τους. Τα μηνύματα από τα έργα αυτά είναι πολλά και σημαντικά και δίνουν μια εικόνα εκείνης της εποχής όπου κανείς δεν γνώριζε. Δίνεται η δυνατότητα στο θεατή ή στον αναγνώστη να αποκτήσει τροφή για σκέψη και βάζει τον εαυτό του στην θέση της φόνισσας και να κρίνει τι θα έκανε ο ίδιος.

Παπαδόπουλου Ιωάννα, Γ.Ε.Λ Στυλίδας

Λίγες σκέψεις για τη δύναμη της γλώσσας... Η παντοδυναμία της γλώσσας

Στην σημερινή εποχή, οι άνθρωποι δεν έχουν συνειδητοποιήσει πόσο σημαντική είναι η γλώσσα για όσους ξέρουν να την χρησιμοποιούν σωστά. Η γλώσσα είναι ένα πολύ σημαντικό "εργαλείο" που έχει συμβάλει στην ανάπτυξη της κοινωνίας και την εξέλιξη της ανθρωπότητας. Οι δεξιότητες της γλώσσας τις οποίες κάνουμε καθημερινά χρήση είναι τέσσερις: ακούμε μια ομιλία, διαβάζουμε, γράφουμε και μιλάμε. Είναι ίσως φυσικό να υποθέσουμε πως οι τέσσερις κεντρικές γλωσσικές δεξιότητες κάθε ανθρώπου μπορούν να είναι ισχυρές ή αδύναμες.

Αρχικά, η χρήση του προφορικού λόγου μάς βοηθάει στην καθημερινότητά μας, αφού είναι το βασικό εργαλείο επικοινωνίας. Μπορούμε εύκολα να συνομιλήσουμε με άλλους ανθρώπους, να τους ακούσουμε και να εκφράσουμε τις απόψεις και τα συναισθήματά μας. Έτσι, η επικοινωνία είναι πιο εύκολη και αποτελεσματική.

Επίσης, μπορούμε να εκφραστούμε και μέσα από το γραπτό λόγο, στέλνοντας ένα μήνυμα ή και γράφοντας τα συναισθήματά μας σε ένα χαρτί ή κρατώντας ένα ημερολόγιο. Αυτό το τελευταίο αν και δε συνηθίζεται πια, παρ' όλα αυτά συμβάλλει στην καλλιέργεια της σκέψης και της έκφρασής μας.

Επιπρόσθετα, ένα πράγμα που μπορούμε να κάνουμε καθημερινά και να αποκομίσουμε σημαντικά οφέλη είναι να διαβάζουμε. Με αυτή τη γλωσσική δεξιότητα μπορούμε να ενημερωθούμε, διαβάζοντας μια εφημερίδα ή ένα άρθρο, έντυπο ή διαδικτυακό. Επίσης, διαβάζοντας ένα βιβλίο, επιστημονικό ή λογοτεχνικό διευρύνουμε τους πνευματικούς μας ορίζοντες, εξάπτουμε τη φαντασία μας και εμπλουτίζουμε το λεξιλόγιό μας.

Από την άλλη, ακούγοντας τους άλλους να μιλάνε μπορούμε να σχηματίσουμε μια άποψη για αυτούς. Αυτό σημαίνει ότι μέσα από τα λόγια τους αντιλαμβανόμαστε το ήθος και την προσωπικότητά τους, γεγονότα που τους προβληματίζουν, τις απόψεις τους πάνω σε ένα θέμα και τα συναισθήματά τους. Το ίδιο συμβαίνει και όταν μιλάμε εμείς. Γι' αυτό πρέπει να φροντίζουμε ώστε να εκφράζουμε σωστά και με ακρίβεια τη γνώμη μας.

Συνοψίζοντας, η γλώσσα είναι ένα πολύ σημαντικό εργαλείο, "είναι ένα εργαλείο μαγείας" όπως έγραψε ο Οδυσσεύς Ελύτης, που μαθαίνοντας να το χρησιμοποιούμε σωστά κατανοούμε και τη δύναμή του. Η δύναμη αυτή γίνεται μεγαλύτερη όταν συνδυάζεται με πνευματική καλλιέργεια και κοινωνική καταξίωση.

Δέσποινα Παπαχριστοπούλου, ΓΕΛ Αταλάντης

Παγκόσμια Ημέρα Ελληνικής Γλώσσας

Το 2017 η Βουλή των Ελλήνων καθιέρωσε την 9η Φεβρουαρίου έως Παγκόσμια Ημέρα Ελληνικής Γλώσσας με αφορμή την επέτειο θανάτου του εθνικού μας ποιητή, Διονυσίου Σολωμού.

Η Ελληνική γλώσσα είναι μία από τις σημαντικότερες και πλουσιότερες γλώσσες του κόσμου η οποία έχει συμβάλει σημαντικά στην ανάπτυξη του Ελληνικού πολιτισμού. Ιστορικά είναι η γλώσσα που με τους αποικισμούς των αρχαίων χρόνων και τις κτήσεις του μεγάλου Αλεξάνδρου απλώθηκε σχεδόν σε όλον τον γνωστό τότε κόσμο. Η Ρωμαίοι γνώρισαν την ελληνική και εμπλούτισαν έτσι τη δική τους γλώσσα, τη Λατινική. Επίσης, στην ελληνική αποτυπώθηκε και ο Θεός Λόγος μέσω των Ευαγγελίων. Έτσι, ελληνικές λέξεις πέρασαν στους λαούς της Ευρώπης με τη διδασκαλία του χριστιανισμού.

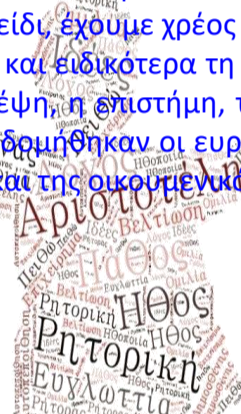
Ακόμα είναι η γλώσσα του νου και της καρδιάς, αφού μέσα από αυτή εκφράστηκε το ανθρώπινο πνεύμα με τα μεγάλα και διαχρονικά επιστημονικά και καλλιτεχνικά θέματα που απασχόλησαν και απασχολούν τον άνθρωπο. Μέσω της ελληνικής γλώσσας μεταδόθηκαν επίσης οι ανθρώπινες αξίες.

Η ελληνική γλώσσα, λοιπόν, έχει ως αφετηρία της τα αρχαία χρόνια. Άλλωστε, πολλές λέξεις και γραμματικοί τύποι της αρχαίας ελληνικής χρησιμοποιούνται μέχρι σήμερα. Γι' αυτό τα αρχαία ελληνικά δεν είναι μια νεκρή γλώσσα όπως υποστηρίζουν κάποιοι αλλά μία γλώσσα που εξελίχθηκε και έφτασε σε μας. Επιπροσθέτως, πολυδύναμη και πολυδιάστατη είναι η λειτουργία της ελληνικής γλώσσας και στον καθημερινό μας λόγο.

Παρόλο που σήμερα πολλοί ξένοι λαοί αναγνωρίζουν «Το πνευματικό φορτίο» της ελληνικής γλώσσας και την προσφορά της στον πολιτισμό, εμείς, οι σύγχρονοι Έλληνες, δεν την τιμούμε όπως της αρμόζει. Καθήκον μας είναι να αγωνιζόμαστε για την προστασία και την διατήρηση της γλώσσας, να την σεβόμαστε για τη συμβολή της στον παγκόσμιο πολιτισμό.

Εν κατακλείδι, έχουμε χρέος να τιμούμε την ιστορία μας, τους προγόνους μας, τον πολιτισμό μας και ειδικότερα τη γλώσσα μας, διότι μέσα από αυτήν γεννήθηκε όλη η ανθρωπινή σκέψη, η επιστήμη, το θέατρο, γενικότερα ο πνευματικός πολιτισμός και με βάση αυτή δημιουργήκαν οι ευρωπαϊκές γλώσσες. Η θωράκιση και ανάδειξη της διαχρονικότητας και της οικουμενικότητας της γλώσσας μας είναι απαραίτητη.

Ερνίλντα Γκέγκα
Ζουμπουλιά, Παγούρα
Γυμνάσιο Στυλίδας

Ένα ταξίδι διαφορετικό από τα άλλα...

Το ταξίδι μου στο στίβο ξεκίνησε εδώ και περίπου τρία χρόνια. Μεταξύ προπονήσεων, αγώνων, στόχων και στιγμών επιτυχίας, το ταξίδι αυτό έχει γίνει μια αξέχαστη εμπειρία. Ένας αθλητής πρέπει να θέτει στόχους. Όμως, το να θέτεις στόχους στον στίβο δεν είναι απλώς μια απόφαση, είναι ένας διαρκής αγώνας με τον εαυτό σου. Η προπόνηση στον στίβο απαιτεί πειθαρχία, υπομονή και σκληρή δουλειά. Επίσης, δεν είναι μόνο σωματική, αλλά και ψυχολογική πρόκληση. Ο κόπος συναντά την ανταμοιβή κάθε φορά που πετυχαίνω έναν στόχο ή βελτιώνομαι. Οι στερήσεις, όπως χαμένες στιγμές με φίλους είναι αναπόφευκτες, καθώς πρέπει να αφιερώσεις περισσότερο χρόνο στην προπόνηση παρά στη διασκέδαση με αυτούς, αλλά η ικανοποίηση που προκύπτει μετά από κάθε επιτυχία ανταμείβει πολλαπλά. Κάποιοι θα αναρωτιούνται πώς συνδυάζω τον αθλητισμό με τη ζωή μου και τη σχολική μου επίδοση. Είναι δύσκολο, αλλά όταν υπάρχει αγάπη και υποστήριξη από την οικογένειά μου, τα πάντα γίνονται πιο εφικτά. Η οργάνωση του χρόνου είναι εξίσου σημαντική, αλλά η αφοσίωσή μου με βοηθάει να διατηρώ την ισορροπία.

Έναν ιδιαίτερο ρόλο στο ταξίδι μου παίζει ο προπονητής μου - ο πατέρας μου. Η εμπειρία αυτή είναι μοναδική. Η σχέση προπονητή—αθλητή ενισχύεται μέσω των κοινών μας στόχων και της αλληλεπίδρασης.

Αυτή η σχέση δημιουργεί ένα ιδιαίτερο δεσμό, καθώς ο μπαμπάς μου είναι ένας εμπνευστής και ένας φίλος στο ταξίδι μου. Στη διαδρομή μου, συναντώ αρκετές επιτυχίες αλλά και αποτυχίες. Κι όμως, αυτές οι αποτυχίες είναι τα μαθήματα που με κάνουν πιο δυνατή. Κάθε αποτυχία γίνεται η ευκαιρία για νέα προσπάθεια, γιατί στον αθλητισμό, όπως και στη ζωή, η συνέχεια είναι το κλειδί της επιτυχίας.

Τσάπαλη Αντωνία,
ΓΕ.Λ Αταλάντης

Σιωπή

Με το αίμα τους γράφω πάνω σ' ένα δακρυσμένο χαρτί
Ένα σκληρό παράπονο προς την σκληρή τη ζωή
Που ακόμα δείχνει έλεος και συγχωρεί
Αυτούς τους άγριους "ανθρώπους" που φέραν την ... σιωπή

Ναι, σε αυτούς που στέρησαν το ηλιοβασίλεμα και την φωνή
Από την γυναίκα εκείνη που τους έδειξε αιώνια αγάπη και στοργή
Με ένα προδοτικό μαχαίρι, μια πισώπλατη βολή
Μαύρο δάκρυ κύλησε, αλλά και πάλι, έμεινε η σιωπή

Μάνα την κόρη έχασε, την μάνα του έκλαψε το παιδί
Και εκείνος σηκώνει τα ματωμένα χέρια του ψηλά δίχως ενοχή
Εκείνα τα χέρια που στέρησαν την πνοή
Στην σύντροφο, στην σύζυγο και με πονάει η σιωπή

Τρέμει το μάτι μου όταν θωρεί
Όσους δώσαν όρκο να υπηρετούν την δικαιοσύνη – την τυφλή
Να κάνουν παρέα στους γυναικοκτόνους, σε ένα κανάλι, όχι στην φυλακή
Μα τόσοι άνθρωποι, τόσες γυναίκες, τόσα θύματα και πάλι ... σιωπή

Και θέλει να φύγει απ' το λαρύγγι μου αυτή η κραυγή
Το αίμα με αίμα να πληρωθεί
Ελάτε να σκοτώσουμε μαζί την ΣΙΩΠΗ
Μιας και γυναίκα είναι και αυτή!

Δήμητρα Μπακογιάννη, ΓΕΛ Αταλάντης
12/1/2024

Έχεις φανταστεί να ψάχνεις σε όλο τον κόσμο ένα ΜΟΝΑΔΙΚΟ άνθρωπο να σου σώσει τη ζωή;

Αρπάζοντας την ευκαιρία μέσα από τη διασχιολική εφημερίδα θα ήθελα να ενημερώσω, μέσα από προσωπική εμπειρία, για τη σπουδαιότητα της δωρεάς Αιμοποιητικών Κυττάρων ή αλλιώς δωρεάς μυελού των οστών.

Σίγουρα θα έχετε ακούσει για νεοπλασίες του αίματος όπως λευχαιμία, λέμφωμα, πολλαπλό μυέλωμα. Κάποιες από αυτές βρίσκουν θεραπεία μέσα από δύσκολες και μακροχρόνιες χημειοθεραπείες. Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις που η ζωή ενός ανθρώπου μπορεί να σωθεί μόνο με Μεταμόσχευση Αιμοποιητικών Κυττάρων, δηλαδή με αντικατάσταση του μυελού του ασθενή με τον μυελό από έναν υγιή και πολύ συμβατό δότη. Μόνο στο 30% των περιπτώσεων χρησιμοποιούνται μοσχεύματα από ιστοσυμβατούς αδελφούς. Επειδή είναι εξαιρετικά σπάνιο δύο άνθρωποι να είναι απόλυτα συμβατοί μεταξύ τους, έχει δημιουργηθεί η «Παγκόσμια Δεξαμενή Εθελοντών Δοτών Μυελού των Οστών».

Πως γίνεσαι Δότης Αιμοποιητικών Κυττάρων; Προϋποθέσεις είναι να είσαι από 18 έως 55 χρονών, να δηλώσεις εγγράφως την επιθυμία σου στο νοσοκομείο της πόλης σου, να δώσεις ελάχιστο δείγμα σάλιου, ώστε να καταχωρηθείς στο Εθνικό Μητρώο Εθελοντών Δοτών Μυελού των Οστών.

Αν ύστερα βρεθείς συμβατός με κάποιον συνάνθρωπο σου σε όλο τον κόσμο τι κάνεις; Επιβεβαιώνεις τη συγκατάθεσή του, στη συνέχεια υποβάλλεσαι σε κλινικό και εργαστηριακό έλεγχο, ώστε όλη η διαδικασία της προσφοράς των αιμοποιητικών κυττάρων να είναι ασφαλής τόσο για σένα όσο και για τον ασθενή. Η συλλογή των δικών σου κυττάρων γίνεται σε νοσοκομείο και μοιάζει με τη διαδικασία που κάποιος δίνει αίμα. Η διαφορά έγκειται στο γεγονός ότι θα κάνεις πριν κάποιες μέρες αυξητικούς παράγοντες σε μορφή ένεσης για την αύξηση των αρχέγονων αιμοποιητικών κυττάρων στην κυκλοφορία του αίματός σου. Την επόμενη μέρα της λήψης, επιστρέφεις στο σπίτι σου και συνεχίζεις τις δραστηριότητές σου. Με αυτό τον τόσο απλό τρόπο έχεις ΣΩΣΕΙ τη ζωή ενός ανθρώπου.

Άλλος τρόπος που μπορείς να προσφέρεις αιμοποιητικά κύτταρα; Το ομφάλιο αίμα, που μέχρι πριν λίγα χρόνια πεταγόταν ως άχρηστο, σήμερα αποτελεί ένα πολύτιμο βιολογικό υλικό, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως μόσχευμα και να σώσει τη ζωή ενός ανθρώπου που χρειάζεται μεταμόσχευση και για τον οποίο δεν υπάρχει ΠΟΥΘΕΝΑ στον κόσμο συμβατός δότης. Ενημερώσου από τον γυναικολόγο σου για τη διαδικασία κατά τη στιγμή της γέννας.

Μπορεί κάποιος δικός σου ή εσύ να χρειαστεί έναν συμβατό δότη, έναν άνθρωπο που ακίνδυνα και χωρίς πόνο θα σου δώσει πίσω τη χαρά της ΖΩΗΣ!!!

Σαλιάγα Άννα
Πρώην ασθενής με Λευχαιμία

1η Δεκεμβρίου: Ημέρα κατά του AIDS

Σελίδα 8

«Τι είναι το AIDS και ποιες οι επιπτώσεις του στο άτομο;»

Το σύνδρομο επίκτητης ανοσολογικής ανεπάρκειας ή αλλιώς AIDS πρόκειται για το τελικό στάδιο της λοίμωξης του ανθρώπινου ανοσοποιητικού συστήματος που προκαλείται από τον ιό της ανθρώπινης ανοσοανεπάρκειας. Οι επιπτώσεις του είναι ποικίλες τόσο στη σωματική υγεία του ατόμου όσο και στην ψυχολογική του κατάσταση.

Η μόλυνση ενός σώματος από τον ιό αποδυναμώνει σημαντικά την άμυνα του οργανισμού και παρεμποδίζει τη λειτουργία του με αποτέλεσμα να κάνει το σώμα ευπαθή σε λοιμώξεις και όγκους. Όσον αφορά τον ψυχολογικό πόλεμο με τον οποίο έρχονται αντιμέτωποι οι οροθετικοί, είναι σημαντικό να αναφερθεί ότι στιγματίζονται καθημερινά από τους γύρω τους και αντιμετωπίζονται με φόβο και περιφρόνηση γεγονός που προκαλεί την αποξένωσή τους. Στα πλαίσια μιας κοινωνίας που αδυνατεί να δεχτεί το διαφορετικό, οι πολίτες αλλά και πολιτικοί φέρονται ρατσιστικά και με ασέβεια απέναντι στους φορείς του AIDS χάνοντας κάθε ίχνος αλληλεγγύης και ενσυναίσθησης απέναντι στο συνάνθρωπό τους. Είναι ενδεικτικό πως η χώρα μας καταδικάστηκε πρόσφατα από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων για το γεγονός ότι η ελληνική πολιτεία διά των επισημών εκπροσώπων της είχε διαπομπεύσει δημόσια το 2012 οροθετικές γυναίκες με το πρόσχημα της ασφάλειας της δημόσιας υγείας!

«ΟΛΟΙ οι παθόντες μοιράζονται την ίδια κραυγή».

Είναι δύσκολο να ξυπνάς μια μέρα και να είσαι φορέας. Είναι δύσκολο να φοβάσαι στη σκέψη ότι πρέπει να φανερώσεις την πάθησή σου στην οικογένειά σου ή στους φίλους σου. Είναι δύσκολο να βγεις στον έξω κόσμο ξέροντας ότι θα αντιμετωπιστείς με προκατάληψη. Είναι δύσκολο ΝΑ ΖΕΙΣ έχοντας τον ιό μέσα σου.

«Είναι όμως το γεγονός αυτό κάτι που αφορά ολόκληρο τον κόσμο ή μόνο μια συγκεκριμένη ομάδα ατόμων;» Πολλοί γυρνούν την πλάτη τους στην πραγματικότητα νομίζοντας ότι δεν τους αφορά όμως η απάντηση είναι πως και βέβαια πρέπει να απασχολεί όλους εμάς και μάλιστα σε καθημερινή βάση. Γι' αυτό και είναι απαραίτητο να τονίσουμε ότι «η ενημέρωση είναι η καλύτερη πρόληψη». Είναι απαραίτητη η συμβολή των ΜΜΕ και του σχολείου για την ευαισθητοποίηση των νέων. Η προώθηση σωστών προτύπων, η πληροφόρηση των πολιτών μέσω των κοινωνικών δικτύων σε συνδυασμό με την ενημέρωση των νέων πάνω στο θέμα του AIDS μέσω εκδηλώσεων από ειδικούς γιατρούς μπορούν να πετύχουν την πρόληψη ή και την αποφυγή της μετάδοσής του.

Οι νέοι είναι το μέλλον. Αν κάνουμε ένα μικρό βήμα την φορά για να πετύχουμε τη δημιουργία ατόμων με συνείδηση που μπορούν να ενταχθούν ομαλά στην κοινωνία χωρίς να διακατέχονται από μίσος και χωρίς να κατακρίνουν τους συμπολίτες τους. Τότε ίσως και η κοινωνία να είναι ανοιχτή στο διαφορετικό και να μάθει να μισεί την ασθένεια και όχι τον ασθενή.

Πηγές:

-Wikipedia

-Βιβλίο: AIDS ιός επίκτητης ανοσολογικής ανεπάρκειας

-Βίντεο : https://youtu.be/9UC2rBjxnts?si=vtM_mjGqKE0WPj51

Γουρβουλή Ευαγγελία – Αγγελική
Μαζιώτη Αικατερίνη
ΓΕ.Λ Αταλάντης

ΑΙΘΟΥΣΑ ΜΕ ΘΕΑ

Διασχιολική εφημερίδα

ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ
ΛΥΚΕΙΟΥ ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ

Διεύθυνση: Π. Μπακογιάννη 4, Αταλάντη, 35200
e-mail: mail@gym-atalant.fth.sch.gr
<http://lyk-atalant.fth.sch.gr>

ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΣΤΥΛΙΔΑΣ

Διεύθυνση: Άρη Βελουχιώτη, 35300 Στυλίδα
e-mail: mail@gym-stylid.fth.sch.gr
<http://gym-stylid.fth.sch.gr/>

ΛΥΚΕΙΟΥ ΣΤΥΛΙΔΑΣ

Διεύθυνση: Τέρμα 25ης Μαρτίου, Στυλίδα 35300
mail@lyk-stylid.fth.sch.gr
<https://lyk-stylid.fth.sch.gr/>

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ - ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΛΑΜΙΑΣ

«Όσιος Βησσαρίων ο Αγαθωνίτης»

Διεύθυνση: Σινώπης 1, Νέα Μαγνησία, 35133 Λαμία
e-mail: mail@lyk-ekkl-lamias.fth.sch.gr
<https://ekklamias.gr>

ΤΕΥΧΟΣ 7, Δεκέμβριος 2023—Φεβρουάριος 2024

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΥΛΗΣ:

Λέλα Ταρνανά, Αναστασία Θεοφανοπούλου ΠΕ0405,
Αναστασία Θεοφανοπούλου ΠΕ78, Γιώργος Πρεφαντής,
Αντωνία Βογιατζή, Μαρία Βούλγαρη, Βασιλική Ζαγκανά
Σελιδοποιός: Βογιατζή Αντωνία

Εκτύπωση: NEXT SHOP, Θεμιστοκλέους 6, Λαμία 351 00
Τηλ.: (+30) 2231 023777.

Με την υποστήριξη των Σχολικών Επιτροπών

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Περιαυτολογούμε...

Η «Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά» απένειμε έπαινο στη μαθητική διασχιολική μας εφημερίδα «Αίθουσα με θέα» για τις αναφορές της στις Παγκόσμιες Ημέρες, τα αφιερώματά της στους ανθρώπους των γραμμάτων, τα θέματα οικολογίας και τους προβληματισμούς των μαθητών.

Είναι σημαντικό να βραβεύεται η προσπάθεια μαθητών όταν επιχειρούν να εκφραστούν με το γραπτό λόγο και από ένα μέσο όχι και τόσο δημοφιλές στη νεολαία όπως είναι η εφημερίδα. Η αναγνώριση της προσπάθειας σίγουρα θα αποτελέσει ένα ισχυρό κίνητρο για τη συνέχιση της πρωτοβουλίας και μια ηθική ικανοποίηση για τον κόπο που κάθε φορά καταβάλλεται πρωτευόντως από τους μαθητές μας και δευτερευόντως από τους εκπαιδευτικούς.

Συγχαρητήρια, λοιπόν, στους μαθητές για την ευαισθησία και το γόνιμο προβληματισμό τους που μεταυσιώνεται σε κείμενο, αλλά και γιατί πολλές φορές η εφημερίδα αποτέλεσε μέσο έκφρασης των καλλιτεχνικών και άλλων ανησυχιών τους.

Ξεχωριστά συγχαρητήρια ανήκουν στους άξιους συναδέλφους, κ. Τόνια Βογιατζή και κ. Κων/νο Τσίπρα στους οποίους ανήκει η σύλληψη και η υλοποίηση αυτής της πολύ όμορφης πρωτοβουλίας, που δεν υπαγορεύτηκε από καμιά εγκύκλιο και οδηγία αλλά από το μεράκι για τη γνώση και την αγάπη των δύο συναδέλφων για τους μαθητές. Η παρακαταθήκη που αφήνουν στους συνεχιστές αυτής της προσπάθειας είναι μεγάλη.

